

"Truật Xích cả giận giơ cao roi ngựa đánh tiếp. Quách Tĩnh lăn lộn dưới đất, tới cạnh Truật Xích đột nhiên chồm lên, ôm giữ chân phải của y, liều mạng không chịu buông ra, Truật Xích dùng sức hất ra, nào ngờ đứa nhỏ này ôm chặt cứng, hất mãi vẫn không chịu buông"

Hồi thứ ba

Gió Cát Sa Mạc

Các sư trong chùa thấy Tiêu Mộc viên tịch đều đau thương khóc lóc. Có người băng bó giúp vết thương cho những người bị thương, dìu vào khách xá.

Chợt nghe trong cái vạc đồng dưới cái chuông có tiếng leng keng không dứt, không biết bên trong là quái vật gì các sư ngẩn mặt nhìn nhau, tay chân luống cuống, lúc ấy đồng thanh tụng Cao vương kinh, nào ngờ trong tiếng "Cứu khổ cứu nạn", "A di đà Phật", cái vạc vẫn không ngừng Khua vang, sau cùng có mười mấy người to gan xúm lại hợp lực dùng dây kéo cái chuông lớn lên, vừa mới mở hé cái vạc đồng, bên trong đã có một khối thịt tròn lăn ra, các sư cả kinh chạy tứ tán. Chỉ thấy khối thịt tròn ấy nhảy phắt dậy thở ô ô , chính là Hàn Bảo Câu. Y bị nhốt trong chảo, không biết đoạn cuối của trận đánh, thấy Tiêu Mộc viên tịch, nghĩa huynh nghĩa đệ ai cũng bị trọng thương, lo lắng quát âm lên, cầm Kim long tiên định tới đập xuống Khuru Xử Cơ, Toàn Kim Phát gọi "Tam ca, không được !". Hàn Bảo Câu tức giận nói "Tại sao?" Toàn Kim Phát hong đầu nhối lên, chỉ nói "Ngàn... ngàn vạn lần không được".

Kha Trấn Ác hai chân trúng kiếm, bị thương không nhẹ nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt, mò trong bọc lấy thuốc giải độc ra, bảo các sư chia ra cho Khuru Xử Cơ và Hàn Tiểu Oanh uống, một mặt đem việc đã qua kể lại cho Hàn Bảo Câu. Hàn Bảo Câu cả giận, xoay người phóng ra, muốn đuổi theo giết Đoàn Thiên Đức. Kha Trấn Ác quát ngăn lại, nói "Thằng ác tặc ấy thông thả sẽ tìm cũng không muộn, người mau cứu chữa cho các huynh đệ bị nội thương".

Chu Thông và Nam Hy Nhân bị nội thương rất nặng. Toàn Kim Phát bị trúng một cước vào hông cũng không nhẹ. Trương A Sinh xương vai gãy nát,

trước ngực bị thương, nhất thời ngất đi nhưng khi Tỉnh lại cũng không đáng ngại lắm. Lúc ấy mọi người ở lại dưỡng thương trong chùa.

Giám tự chùa Pháp Hoa sai người tới chùa Vân Thê ở Hàng Châu báo tin cho Khô Mộc thiền sư, một mặt sắp xếp hậu sự cho Tiêu Mộc thiền sư.

Qua vài hôm Khuru Xử Cơ và Hàn Tiểu Oanh đã giải hết chất độc trong người. Khuru Xử Cơ hơi biết y đạo viết phương thuốc cho bọn Chu Thông điều trị, lại dạy cho từng người cách xoa bóp riêng. May là mọi người đều có căn bản võ công, nội thương ngoại thương đều dần dần giảm hẳn, qua vài ngày sau đều có thể ngồi đứng đi lại. Hôm ấy tám người hội họp trong một gian tăng phòng, nghĩ lại chuyện bị gian nhân chia rẽ làm bấy nhiêu bậc đại hành gia trên giang hồ đánh lâm giết lâm lẫn nhau, đến nỗi ai cũng bị trọng thương, lại phải bù thêm một mạng Tiêu Mộc thiền sư, tất cả đều rầu rĩ không nói gì.

Qua một lúc Hàn Tiểu Oanh lên tiếng trước "Tiếng tăm anh hùng của Khuru đạo trưởng thiên hạ đều biết, bảy anh em chúng tôi cũng không phải là kẻ mới bước vào giang hồ, lần này mọi người lại hồ đồ vướng phải thủ đoạn của gã vô danh kia, chuyện này mà đồn ra nhất định sẽ bị hảo hán giang hồ chê cười. Chuyện này làm sao kết thúc cho hay, còn xin đạo trưởng dạy bảo cho".

Khuru Xử Cơ trong mấy hôm ấy cũng tự trách mình quá lỗ mãng, nếu không nóng nảy như thế, chỉ cần bình tĩnh nói chuyện với Tiêu Mộc, ắt sẽ có thể hiểu được mọi chuyện, lúc ấy nhìn Kha Trấn Ác nói "Kha đại ca, người nói nên làm sao ?".

Kha Trấn Ác tính tình vốn kỳ quái, sau khi hai mắt bì mù lại càng ương ngạnh, lần này bảy anh em đều bị một mình Khuru Xử Cơ đả thương, quả thật là một nỗi sỉ nhục lớn trong đời, thêm vết kiếm thương trên đùi đau không chịu nổi lại càng tức giận, lúc ấy cười nhạt nói "Khuru đạo trưởng chống kiếm ngang dọc thiên hạ, đời nào coi ai ra gì ? Chuyện này cần gì phải hỏi anh em bọn ta !".

Khuru Xử Cơ ngẩn người, biết y chưa hết tức tối, lúc ấy đứng lên xoay quanh vái bảy người một vái, nói "Bần đạo không có công lao gì, làm việc hồ đồ, quả thật rất xấu hổ, xin tạ lỗi với các vị ở đây".

Bọn Chu Thông đều đáp lễ. Kha Trấn Ác thì làm ra vẻ không biết, lạnh lùng nói "Chuyện giang hồ anh em bọn ta cũng không còn mặt mũi nào nói tới nữa. Bọn ta ở đây ai đánh cá cứ đánh cá, ai đốn củi cứ đốn củi, chỉ cần đạo trưởng không tới đây kiếm chuyện nữa thì bọn ta có thể yên ổn sống nốt quãng đời còn lại rồi".

Khuru Xử Cơ bị y dồn cho một chặp, mặt thoáng đỏ bừng, im lặng không đáp, ngồi ngây ra một lúc rồi đứng lên nói "Lần này bần đạo làm hỏng việc, từ nay trở đi quyết không dám đặt chân lên đất Hoài nữa. Mối thù của Tiêu Mộc đại sư thì bần đạo xin gánh vác, ta nhất định sẽ mổ bụng thẳng gian tặc kia để

rửa mối hờn này. Bây giờ bản đạo xin từ biệt ở đây". Nói xong xoay quanh vái dài một vái, quay người bước đi.

Kha Trấn Ác quát "Khoan đã ?". Khuru Xử Cơ quay lại hỏi "Kha đại ca có gì sai bảo ?". Kha Trấn Ác nói "Người đánh tất cả anh em bọn ta bị trọng thương mà chỉ bằng vào một câu ấy là xong chuyện à?". Khuru Xử Cơ nói "ý của Kha đại ca thế nào ? Chỉ cần bản đạo làm được thì quyết không từ chối".

Kha Trấn Ác cúi đầu trầm giọng nói "Khẩu khí ấy bọn ta nuốt không trôi, xin đạo trưởng chỉ giáo thêm".

Giang Nam thất quái tuy hành hiệp trượng nghĩa nhưng người nào cũng tâm cao khí ngạo, hành sự quái dị, nếu không thì làm sao mà có được cái danh hiệu Thất quái ? Họ võ công đã cao, lại người đông thế mạnh, giao thủ với người trong võ lâm chưa lần nào thất bại. Năm xưa họ bất hòa với bang Hoài Dương, đôi bên động thủ, bảy người đánh bại hơn một trăm hảo hán của bang Hoài Dương ven sông Trường Giang, lúc ấy Hàn Tiểu Oanh còn rất nhỏ cũng giết được hai kẻ địch, danh tiếng Giang Nam thất quái bắt đầu lừng lẫy giang hồ. Lần này lại thất bại trong tay một mình Khuru Xử Cơ nê không sao chịu nổi. Huống chi Tiêu Mộc là bạn của thất quái, bất hạnh gặp nạn, cũng có thể nói vì Khuru Xử Cơ hành sự lỗ mãng gây ra. Nhưng rõ ràng trong chùa Pháp Hoa có giấu nữ nhân, mà còn đúng là vợ góa của Quách Khiếu Thiên, chuyện này thì bên mình sai lè lè, Giang Nam thất quái lại không đếm Xử gì tới.

Khuru Xử Cơ nói "Bản đạo bị trúng ám khí, nếu không có Kha đại ca ban thuốc giải cho thì bây giờ đã chết rồi. Đôi bên chúng ta đánh nhau một trận chí mạng, bản đạo xin nhận thua". Kha Trấn Ác nói "Nếu thế thì người cởi trường kiếm trên lưng để lại đây, bọn ta sẽ cho người đi".

Y biết rõ nếu bây giờ mà động thủ thì bên mình chỉ có anh em họ Hàn là có thể giao chiến, chuyện thắng phụ không cần phải nói, nhưng nói vì thế mà bỏ qua thì chẳng thà thất quái cùng chết dưới kiếm người ta còn hơn.

Khuru Xử Cơ khí giận bốc lên, nghĩ thầm "Ta nể mặt các người, đã nhịn đủ mọi bề, lại tạ tội nhận thua mà còn kiếm chuyện à ?". Lúc ấy bèn nói "Đây là binh khí hộ thân của bản đạo, cũng như thiết trượng của Kha đại ca vậy". Kha Trấn Ác cao giọng nói "Người mĩa mai ta mù phải không ?". Khuru Xử Cơ nói "Không dám". Kha Trấn Ác tức giận nói "Bây giờ mọi người chúng ta đều bị thương, khó phân thắng phụ. Ngày này năm sau mời Khuru đạo trưởng tới gặp nhau ở lầu Túy Tiên.

Khuru Xử Cơ chau mày, nghĩ thầm thất quái không phải là người xấu, mình tội gì vô ích tranh hơi với họ ? Hôm trước sau khi Tiêu Mộc chết, Hàn Bảo Câu trong chảo đồng thoát ra được, nếu muốn giết mình thì dễ như trở bàn tay. Mà việc này rốt lại là do mình lỗ mãng, đại trượng phu phải trái rạch ròi, sai thì phải

nhận là sai, nhưng làm sao để thoát khỏi sự lằng nhằng của họ thật cũng không dễ", trầm ngâm một lúc, chợt động tâm niệm, nói "Nếu các vị muốn quyết thắng phụ với bản đạo lần nữa cũng không có gì không được, chỉ là cách thức phải do bản đạo đặt ra. Nếu không thì bản đạo đấu rượu ở Túy Tiên lâu đã thua Chu nhị hiệp, so sánh võ công trong chùa Pháp Hoa lại thua bảy vị, thua hai trận liên tiếp rồi. Nếu lần thứ ba vẫn thua thì cũng không cần so tài nữa".

Hàn Bảo Câu, Hàn Tiểu Oanh, Trương A Sinh ba người lập tức đứng lên, bọn Chu Thông nằm trên giường cũng ngẩng đầu lên nhìn, đồng thanh nói "Trước nay Giang Nam thất quá so tài với ai thì giờ giấc và địa điểm đều do họ chọn".

Khuru Xử Cơ thấy họ hiểu thắng như thế, cười khế một tiếng nói "Bất kể đánh cuộc cách nào cũng đều theo chủ ý của bản đạo phải không?". Chu Thông và Toàn Kim Phát đều nghĩ cho dù y có gian kế gì thì mình cũng không đến nỗi thua, đồng thanh nói "Thì người cứ nói đi". Khuru Xử Cơ nói "Quân tử nhất ngôn chứ?". Hàn Tiểu Oanh nói ngay "Như ngựa tốt thêm roi vậy". Kha Trấn Ác còn đang trầm ngâm, Khuru Xử Cơ nói "Nếu các vị thấy hủ ý của ta không ổn thì bản đạo nói trước, kể như ta thua". Lúc ấy y đã hiểu nên lấy lui làm tiến, biết thất quá hiểu thắng, quyết không chịu khinh dị cho y nhận thua, Kha Trấn Ác quả nhiên nói ngay "Không cần phải khích, nói mau đi".

Khuru Xử Cơ ngồi xuống nói "Cách này của ta phải mất nhiều thời gian, mà so tài bằng chân công phu chân bản lĩnh, hoàn toàn không chỉ đấu cái dừng mãnh huyết khí nhất thời. Đạo kiếm quyền cước tranh tiên quyết thắng, phàm là người học võ ai cũng từng gặp qua. Bọn ta đều là nhân vật thành danh trong võ lâm, quyết không thể giống bọn tiểu tử hậu sinh tẹ hại được". Giang Nam thất quá đều nghĩ "Không dùng đao kiếm quyền cước để phân thắng phụ thì dùng cách thức kỳ quái gì nữa đây? Chẳng lẽ lại đấu rượu?".

Khuru Xử Cơ ngang nhiên nói "Cuộc tỷ thí lớn này của chúng ta là một mình ta đấu với bảy vị, không những so về võ công mà còn đấu về hàng tâm nghị lực, so mưu đấu kế, phải làm tới cùng mới biết rốt lại ai là chân anh hùng chân hào kiệt".

Câu ấy khiến Giang Nam thất quá người nào cũng tim đập thành thành.

Hàn Tiểu Oanh nói "Nói mau đi, nói mau đi, chuyện càng khó càng hay". Chu Thông cười nói "Nếu so tài bằng chuyện tu tiên luyện đan, vẽ bùa bắt quỷ, thì bọn ta không phải là đối thủ của đạo gia người đâu, Khuru Xử Cơ cũng cười nói "Bản đạo cũng không muốn so tài trộm gà bắt chó, thuận tay dắt dê với Chu nhị ca". Hàn Tiểu Oanh cười hì hì, lại hối thúc "Nói mau đi, nói mau đi".

Khuru Xử Cơ nói "Tìm lại nguồn gốc thì việc chúng ta hiểu lầm đánh nhau là vì cứu giúp dòng dõi của người trung nghĩa mà ra, vậy chuyện này phải quy về

đó. Rốt đó bèn kể lại chuyện kết giao với hai người Quách Dương ra sao, đuổi bắt Đoàn Thiên Đức ra sao. Giang Nam thất quá lắng nghe, không ngừng chửi mắng người Kim tàn bạo, quan quân vô sỉ.

Khuru Xử Cơ kể xong, nói "Người mà Đoàn Thiên Đức mang đi chính là Lý thị vợ Quách Khiếu Thiên, ngoài Kha đại ca và anh em họ Hàn, bốn vị kia đều biết mặt nàng. Kha Trấn Ác nói "Ta nhớ giọng nói của nàng ta rồi, không bao giờ quên đâu!". Khuru Xử Cơ nói "Hay lắm! còn như Bao thị vợ Dương Thiết Tâm thì không biết trôi dạt nơi nào. Bao thị thì bản đạo từng gặp qua, chứ các vị thì không biết mặt. Bản đạo đánh cuộc với các vị là về chuyện này. Cho nên cách thức là thế này...". Hàn Tiểu Oanh cướp lời nói trước "Bảy người bọn ta đi cứu Lý thị, người đi cứu Bao thị xem ai thành công trước phải không ?".

Khuru Xử Cơ cười khế nói "Nếu cứu người thì tuy không dễ nhưng cũng khó nói là anh hùng hảo hán. Chủ ý của bản đạo còn khó hơn nhiều, tốn công hơn nhiều". Kha Trấn Ác nói "Còn phải làm gì nữa?".

Khuru Xử Cơ nói "Hai người đàn bà ấy đều đã có thai, cứu được họ rồi phải thu xếp cho họ yên ổn, chờ họ sinh con, sau đó ta dạy đứa nhỏ họ Dương, bảy vị dạy đứa nhỏ họ Quách...". Giang Nam thất quá thấy y càng nói càng lạ lùng, đều há hốc miệng. Hàn Bảo Câu nói "Để làm gì thế?". Khuru Xử Cơ nói "Qua mười tám năm, hai đứa đều mười tám tuổi, chúng ta sẽ gặp nhau ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, mời anh hùng hảo hán giang hồ tới uống rượu một bữa. Sau khi say rượu nóng tai, để hai đứa nhỏ tỷ thí võ nghệ xem đồ đệ của bản đạo cao mình hay đệ tử của bảy vị thắng?". Giang Nam thất quá ngơ ngác nhìn nhau, im bật không nói nên lời.

Khuru Xử Cơ lại nói "Nếu bảy vị đích thân tỷ thí với bản đạo, cho dù thắng được lần nữa chẳng qua cũng là lấy nhiều thắng ít, cũng chẳng có gì vinh quang. Để khi bản đạo đem bản lĩnh một đời dạy một người, bảy vị cũng đem tuyệt nghệ dạy một người, cho hai người bọn họ một chọi một đấu với nhau, lúc bấy giờ nếu đệ tử của bản đạo thắng thì thất hiệp các vị phải tâm phục khẩu phục".

Kha Trấn Ác hào khí trào lên trong lồng ngực, dần mạnh thiết trượng xuống đất một cái kêu lên "Hay lắm, chúng ta đánh cược nào".

Toàn Kim Phát nói "Nếu lúc ấy Lý thị đã bị Đoàn Thiên Đức hại chết thì làm sao?". Khuru Xử Cơ nói "Đó cũng là đánh cuộc với số phận. Trời không muốn cho chúng ta thắng thì còn nói gì nữa?".

Hàn Bảo Câu nói "Được, cứu người cô độc, thương kẻ lẻ loi vốn là việc người hiệp nghĩa phải làm, cứ cho là không thắng được người thì bọn ta cũng làm được một chuyện tốt". Khuru Xử Cơ giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng khen ngợi "Hàn tam gia nói rất đúng. Bảy vị chịu gánh vác việc giáo dưỡng đứa con cô họ Quách thành người, bản đạo xin thay mặt Quách huynh đã chết lạy tạ, Nói xong

chấp tay vái khắp chung quanh. Chu Thông nói "Cách của người không khỏi có chỗ bịp bợm. Bằng vào mấy câu ấy mà bắt bẫy anh em bọn ta phải lo lắng cho người suốt mười tám năm à ?".

Khuru Xử Cơ biến sắc, ngẩng đầu lên trời cười lớn. Hàn Tiểu Oanh vội hỏi "Có gì đáng cười thế ?". Khuru Xử Cơ nói "Từ lâu ta đã nghe đại danh Giang Nam thất quái, trên giang hồ đều nói thất hiệp giúp người nguy khốn, đúng là anh hùng hào kiệt hành hiệp trượng nghĩa, nào ngờ hôm nay nhìn thấy, hà hà ! , Hàn Bảo Câu và Trương A Sinh đồng thanh hỏi "Thấy thế nào ?". Khuru Xử Cơ nói "Đó chỉ là hư danh may mà có được, thấy mặt chẳng bằng nghe danh".

Giang Nam thất quái nổi giận. Hàn Bảo Câu đập tay xuống ván giường một cái, đang định lên tiếng, Khuru Xử Cơ nói "Xưa nay bậc đại anh hùng chân hiệp sĩ kết giao với người là liều thân cho bạn, chỉ cần là việc nghĩa phải làm là giao cả tính mạng cho bạn bè, có gì là quá đáng ? Chẳng lẽ không từng nghe ngày xưa Kinh Kha, Nhiếp Chính đầu tính toán gì. Chu Gia, Quách Giải phù nguy cứu nạn, giúp người lúc khó khăn cũng chưa từng ra giá gì cả". Bị dồn cho một chập, Chu Thông sắc mặt trắng bệch, thâm thấy xấu hổ, lập tức xòe cái quạt ra nói "Đạo trưởng nói không sai, huynh đệ biết lỗi rồi. Thất quái chúng tôi gánh vác chuyện đó là phải lắm".

Khuru Xử Cơ đứng lên nói "Hôm nay là ngày hai mươi bốn tháng ba, giữa trưa ngày này mười tám năm sau, tất cả chúng ta sẽ gặp nhau ở lầu Túy Tiên, mời khắp anh hùng hảo hán trong thiên hạ tới xem ai là hán tử chân chính". Rồi phất tay áo một cái, gió mát đầy phòng, lập tức bước ra khỏi cửa.

Hàn Bảo Câu nói "Ta phải đuổi theo Đoàn Thiên Đức nếu không y rút cổ rùa đen lại, không bóng không hình, làm sao mà động thủ được". Trong thất quái chỉ có một mình y không bị thương, lập tức ra cửa lên ngựa cười con danh câu Truy phong hoàng đuổi theo Đoàn Thiên Đức và Lý thị. Chu Thông vội kêu "Tam đệ, tam đệ, người không nhận ra được họ đâu !". Nhưng Hàn Bảo Câu tính rất nóng nảy, Truy phong hoàng lại là con ngựa như tên gọi, quả nhiên phóng đi như gió, trong chớp mắt đã xa rồi.

Đoàn Thiên Đức kéo Lý Bình chạy mau ra ngoài, quay đầu thấy trong chùa không ai đuổi theo mới hơi yên tâm, chạy tới ven sông thấy một chiếc thuyền nhỏ bên nháy lên đầu thuyền, vung dao quát thuyền phu rời bến. Giang Nam là vùng sông nước, sông ngòi giăng mắc như mạng nhện, thuyền nhỏ là vật thay chân rất thông thường, cũng như lừa ngựa và xe ở phương Bắc cho nên trước nay có câu "Người Bắc cưỡi ngựa, người Nam đi thuyền". Thuyền phu thấy một võ

quan hung ác đầu dấm chậm chạp, lập tức nhổ neo Khua chèo đưa thuyền ra khỏi thành.

Đoàn Thiên Đức nghĩ thầm "Mình gây ra đại họa như thế, nếu trở về Lâm An, người khác thì không nói chứ ông bác mình nhất định sẽ lấy mạng mình, chỉ còn cách lên biên giới phía Bắc tránh nạn cái đã. Tốt nhất là lão đạo sĩ giặc cướp ấy và bọn Giang Nam thất quái đều trọng thương chết hết, ông bác mình lại tức giận chết luôn, lúc ấy sẽ trở về làm quan cũng không muộn". Lúc ấy bèn giục thuyền phu đi thẳng lên phía bắc. Con ngựa của Hàn Bảo Câu tuy đi nhanh, nhưng trên đường cứ phải dò đông hỏi tây, tự nhiên là không thể tìm được y.

Đoàn Thiên Đức liên tiếp đổi thuyền mấy lần, lại bỏ y phục võ quan, bắt Lý thị cũng thay đổi quần áo Sau hơn mười ngày qua sông tới Dương Châu, vào khách điểm nghỉ lại, nghĩ có chỗ yên thân đang định ngụ lại, nói ra cũng vừa khéo, chợt nghe có người hỏi thăm chủ khách điểm về tung tích của mình. Đoàn Thiên Đức cả sợ, nhìn ra khe cửa thấy một hán tử béo lùn tướng mạo xấu xí và một thiếu nữ xinh đẹp, cùng nói giọng Gia Hưng, nghĩ là nhân vật trong Giang Nam thất quái, may mà chương quỹ không thạo ngôn ngữ của hai người lắm, đôi bên nhất thời không hiểu nhau, y bên lập tức kéo Lý Bình mở cửa sau bỏ chạy, thuê thuyền đi tiếp.

Y không dám chân chừ, xuôi theo Vận Hà lên phía Bắc, đi một mạch tới dịch trạm Lợi Quốc cạnh hồ Huy Sơn trong địa giới Sơn Đông.

Lý Bình tay thô bàn chân to, dung mạo vốn xấu, lúc ấy bụng chứa vượt mặt, cả ngày kêu khóc mắng chửi, Đoàn Thiên Đức tuy là kẻ hạ lưu nhưng đối với nàng cũng không có ý phi lễ. Hai người hàng ngày đối mặt chỉ đánh nhau chửi nhau, không có lấy một phút yên ổn.

Qua mấy hôm, hán tử béo lùn và thiếu nữ kia lại đuổi tới Đoàn Thiên Đức chỉ muốn ở yên trong phòng, không ngờ Lý Bình biết là có cứu tinh tới, cao giọng gọi lớn. Đoàn Thiên Đức vội lấy khăn bịt chặt miệng nàng, hung dữ đánh nàng một trận, Lý Bình liều mạng cào cấu la hét, tuy chưa bị anh em Hàn Bảo Câu, Hàn Tiểu Oanh phát hiện nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Đoàn Thiên Đức dắt nàng cùng trốn, vốn là muốn lấy nàng làm con tin, lúc nguy hiểm có thể bắt dịch nhân không dám bức bách quá, nhưng tình thế trước mắt đã thay đổi, thậm chí nghĩ một mình dễ bỏ trốn hơn mang một người đàn bà kề bên cạnh như thế này quả thật là mầm mống tai họa rất lớn, chẳng bằng một đao chém chết luôn cho đỡ vướng víu chân tay, đợi anh em họ Hàn đi xa rồi lập tức rút đao ra.

Lý Bình lúc nào cũng chờ cơ hội định liều mạng cùng chết với kẻ thù giết chồng, nhưng cứ đến tối đi ngủ lại bị y trói chân tay, không thể cử động, lúc ấy thấy y mất lộ hung quang, lầm rầm khấn khứa "Khiếu ca, Khiếu ca, xin âm hồn

chàng giúp đỡ thiếp giết chết thằng ác tặc này. Thiếp sẽ tới cùng chàng tương hội". Lúc ấy lập tức rút thanh đoản kiếm mà Khuru Xử Cơ tặng cho, thanh đoản kiếm này nàng giấu trong người, chưa bị Đoàn Thiên Đức khám xét cướp mất.

Đoàn Thiên Đức cười nhạt một tiếng vung đao chém thẳng xuống. Lý Bình đã quyết ý liều chết, không hề sợ hãi đem hết sức bình sinh nhảy xổ vào y. Đoàn Thiên Đức chỉ thấy hơi lạnh xông thẳng vào giữa mặt, rút đao gạt một cái, định đánh rơi thanh đoản kiếm, nào ngờ thanh đoản kiếm quá sắc bén, chỉ nghe leng keng một tiếng, thanh yêu đao đã bị tiện đứt một nửa rơi xuống đất, mũi kiếm đã đâm thẳng vào bụng mình. Đoàn Thiên Đức cả sợ nhảy lùi về phía sau, soạt một tiếng, vạt áo phía trước đã bị rọc rách một đường dài từ ngực tới bụng, một vết máu đỏ hiện ra, chỉ cần Lý thị khỏe mạnh hơn một chút thì mũi kiếm đã đâm thủng ngực gây ra tai họa. Y qua cơn kinh hoàng, vội nhấc cái ghế lên chống đỡ, quát lớn "Mau rút đao lại, ta không giết người nữa Lý Bình lúc ấy cũng đã tay mềm chân nhũn, toàn thân vô lực, đồng thời cái thai trong bụng lại quẫy đạp, không thể tiếp tục liều mạng với y ngồi xuống đất thở dốc một hồi, tay vẫn nắm chặt thanh đoản kiếm không buông.

Đoàn Thiên Đức sợ bọn Hàn Bảo Câu quay trở lại nếu một mình chạy trốn lại sợ Lý Bình tiết lộ dấu vết của mình cho kẻ đối đầu, vội ép nàng lên thuyền đi tiếp, vẫn theo Vận Hà lên phía bắc, qua Lâm Thanh, Đức Châu vào địa giới Hà Bắc.

Mỗi khi lên bộ tạm nghỉ, bất kể ăn uống thế nào thì không bao lâu lại có người tìm tới, về sau ngoài hán tử béo lùn và cô gái còn có thêm một người mù cầm thiết trượng, nhưng rốt lại ba người đất. không nhận ra y, đều là y ở chỗ sáng mà đối phùng ở chỗ tối, đều có thể kịp thời trốn tránh, cũng là giữa nguy hiểm mà thoát thân.

Không bao lâu lại thêm một chuyện rất đau đầu là Lý Bình chột lên cơn điên, trong khách điểm hay trên đường đi thỉnh thoảng lại lớn tiếng nói bậy bạ khiến người ta chú ý, có lúc thì xõa tóc xé áo, đủ trò kỳ quái. Đoàn Thiên Đức lúc đầu còn cho rằng nàng gặp biến cố lớn nên thần trí không được Tỉnh táo, nhưng qua mấy hôm đột nhiên Tỉnh ngộ, té ra là nàng sợ người đuổi theo bị mất manh mối nên cố ý lưu lại dấu vết, nếu cứ thế mà muốn thoát khỏi sự truy tìm của địch nhân thì càng khó khăn. Lúc bấy giờ mùa hè dần qua, gió thu vừa nổi, Đoàn Thiên Đức trốn tránh những người theo đuổi đã lên tới phía Bắc, tiền bạc mang theo cũng đã gần hết mà kẻ thù vẫn đuổi riết không tha, không khỏi tự oán trách "Lúc đầu lão tử làm quan ở Hàng Châu, thịt béo rượu ngon, tiền bạc như đất, khoái lạc biết bao, chẳng có nguyên cớ gì lại đi tham tiền của người ta, tới thôn Ngư Gia giết thằng cường đạo chồng mẹ ác phụ này, để bây giờ phải chịu tội sống". Y mấy lần muốn bỏ rơi Lý Bình, một mình lén lút trốn đi nhưng nghĩ lại thì lại không dám, ám toán hay làm hại nàng thì chưa lần nào thành công. Đạo bùa hộ thân này đã trở thành một cục nợ bỏ không được, giết không được,

lại còn phải canh cánh đề phòng nàng trả thù cho chồng, đúng là muôn phần khổ não.

Một hôm, tới Yên Kinh đô thành nước Kim, Đoàn Thiên Đức nghĩ rằng kinh sư Đại Kim đất rộng người đông, tìm một chỗ vắng vẻ yên tĩnh nương náu, chỉ Cần chờ thời cơ giết con ác phụ này thì kẻ thù cho dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không tìm được mình.

Y cảm thấy tính toán như thế là phải, không ngờ vừa tới cổng thành, trong thành có một đội quân Kim kéo ra, không hỏi han gì, bắt luôn hai người, bắt phải gánh vác. Lý Bình thân thể thấp lùn, quân Kim bắt nàng gánh nhẹ hơn. Đoàn Thiên Đức trên vai phải gánh hai cái thùng nặng hàng trăm cân, khiến y luôn miệt mài kêu khổ .

Đội quân Kim này là tùy tùng theo một viên quan lên Bắc. Viên quan này là sứ giả được phái lên bộ tộc Mông Cổ tuyên cáo sắc lệnh của vua Kim. Đám quân Kim đi theo hộ tống bắt bừa bách tính người Hán làm phu mang vác hành lý lương thực. Đoàn Thiên Đức cãi lại mấy câu, roi da của quân Kim đã đập bừa lên đầu lên mặt. Tình hình này y cũng đã trải qua rất nhiều, không có gì lạ lùng, chỉ có điều trước nay là roi của y đánh lên đầu bách tính, hôm nay thì là quân Kim lấy roi da đập lên đầu mình mà thôi. Roi thì không khác nhau lắm, nhưng đầu và mặt thì khác hẳn.

Lúc ấy Lý Bình bụng càng ngày càng to, gánh gồng đi bộ, quả thật là mệt nhọc muốn chết, nhưng nàng quyết ý đích thân giết kẻ thù, suốt đường đi cố che giấu sự mệt mỏi, không để quân Kim phát hiện chỗ sơ hở, may là nàng từ nhỏ làm nghề nông, đã quen vất vả, thân thể rất khỏe mạnh nên lúc ấy đem hết sức lực cố gắng chi trì suốt mấy mươi ngày, lặn lội trên sa mạc lạnh giá.

Lúc bấy giờ tuy mới tháng mười nhưng phương Bắc rất giá lạnh, một hôm bông tuyết bay đầy trời, cát vàng mênh mông không có chỗ nào tránh gió tuyết Hơn ba trăm người xếp thành một hàng đi trong hoang mạc bằng phẳng mênh mông. Đang đi chợt nghe từ phía xa có tiếng la hét vang tới, trong cát bụi mịt mù chỉ thấy hàng vạn con ngựa phi mau, vô số binh mã rầm rập xông tới.

Mọi người đang kinh hoàng thì đại đội binh mã đã tràn tới, té ra là một toán quân bại trận. Đám quân sĩ này mặc áo da cừu, cũng không biết là bộ tộc nào trên sa mạc phía Bắc, chỉ thấy họ hàng ngũ rối loạn, quân sĩ ném cương vút giáo tranh nhau chạy trước, người nào trên mặt cũng đầy vẻ kinh hoàng. Có người không có ngựa cầm đầu chạy bộ, bị những người cưỡi ngựa phía sau tràn lên, trong chớp mắt đã ngã lăn dưới vó ngựa.

Quan quân nước Kim thấy đám quân bại trận rất đông, lập tức bỏ chạy tứ tán. Lý Bình vốn cùng một chỗ với Đoàn Thiên Đức, nhưng đám bại binh như cơn sóng triều tràn qua rồi, trong lúc hỗn loạn không biết Đoàn Thiên Đức đã đi

đâu. Lý Bình ném quang gánh xuống cố chết chạy tới những chỗ ít người, may mà mọi người chỉ muốn thoát thân nên không ai làm hại nàng.

Nàng chạy một hồi, chỉ thấy bụng đau quặn từng cơn không chỉ trì được nữa, nằm phục xuống một gò cát ngất đi. Rất lâu sau nàng mới dần dần Tỉnh lại, trong lúc mơ mơ màng màng dường như nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Nàng vẫn còn mơ mơ hồ hồ, không biết là đã xuống địa phủ hay còn ở dương gian, nhưng tiếng trẻ khóc càng lúc càng lớn, nàng vừa cử động, chợt thấy dưới đũng quần có một vật âm ẩm. Lúc ấy đã là nửa đêm, tuyết lớn vừa ngừng rơi. Một vầng trăng tròn trong mây từ từ lộ dạng, nàng đột nhiên hiểu ra, không kìm được đau đớn bật tiếng khóc thất thanh, té ra cái thai trong bụng đã ra đời trong cơn hoạn nạn lưu ly.

Nàng vội vàng ngồi dậy bế đứa bé lên, thấy là một đứa con trai, mừng rỡ rơi nước mắt, lúc ấy bèn cắn đứt cuống rốn cho nó rồi bế vào lòng. Dưới ánh trăng chỉ thấy đứa bé mày rậm mắt to, tiếng khóc rất lớn, mặt mũi giống hệt người chồng đã chết. Nàng sinh con trên đất tuyết, vốn là phải chết, nhưng vừa thấy đứa con không biết vì sao lại nảy sinh thêm một phần khí lực, bò tới một cái hố cạnh gò cát để tránh gió rét, ngắm nghía đứa bé, nhớ lại người chồng đã mất, bất giác vui mừng chưa xót lẫn lộn.

Núp dưới hố cát qua một đêm, đến giữa trưa hôm sau thấy bốn bề yên ắng bèn đánh bạo lần ra, chỉ thấy trên mặt đất đầy xác người chết ngựa chết, trong cát vàng tuyết trắng đầy những đao thương cung tên, quay nhìn bốn phía hoàn toàn không có một người sống.

Nàng tìm được một ít lương khô trong túi da trên lưng xác chết, lại tìm được trên xác chết đá lửa và dao đánh lửa bèn cắt một miếng thịt ngựa nướng ăn. Kế lột áo da của xác chết, lấy một cái bọc đứa bé, mình mặc một cái. May là khí trời rất lạnh, xác chết không bị thối rữa, nàng lấy thịt ngựa làm lương ăn, ở lại trên chiến trường mười mấy hôm, sức khỏe dần dần hồi phục, bèn bế con từng bước từng bước đi về phía đông. Lúc ấy trong lòng bế đứa con ruột, gã Đoàn Thiên Đức mà nàng căm hận thấu xương không biết đã đi đâu, nỗi căm hận đau xót vốn đầy lòng lập tức biến thành nỗi lòng dịu dàng từ ái, gió cát trong sa mạc rất như dao cắt, nàng chỉ cần không quét vào mặt con, còn mình thì không hề thấy khổ.

Đi được vài ngày, dưới mặt đất cây cỏ đã dần dần nhiều hơn, xế chiều hôm ấy chợt thấy phía trước có hai kỵ mã phóng tới. Người cưỡi ngựa nhìn thấy dáng vẻ của nàng bèn dừng ngựa hỏi han. Nàng vừa nói vừa ra hiệu, kể lại việc gặp bại binh rồi sinh con trong tuyết. Hai người ấy là mục dân Mông Cổ, tuy không hiểu được lời nàng nhưng người Mông Cổ vốn hiếu khách, thương người nghèo cứu kẻ khổ, thấy mẹ con nàng đáng thương bèn mời nàng tới lều Mông Cổ ăn một bữa ngon, ngủ một giấc dài. Người Mông Cổ sinh sống bằng nghề du mục, xua

súc vật đi khắp nơi tìm tới những chỗ có cỏ và nước chứ không định cư, dùng da và lông súc vật may thành lều vải che gió tuyết tức là lều Mông Cổ. Lúc toán mục dân ấy lên đường thì để lại cho nàng bốn con dê nhỏ.

Lý Bình cay đắng vất vả nuôi nấng con thơ, ở lại sa mạc. Nàng dùng cành cây dựng một gian lều tranh cạnh chỗ có cỏ có nước, nuôi dưỡng súc vật, lại dệt lông dê thành nệm đổi cho mục dân lấy lương thực.

Thấm thoát vài năm, đứa con đã được sáu tuổi. Lý Bình theo di ngôn của chồng, đặt tên nó là Quách Tĩnh. Đứa nhỏ này học nói rất chậm, đầu óc tối tăm, đến bốn tuổi mới biết nói, được cái gân cốt mạnh mẽ, đã có thể ra thảo nguyên chăn dắt dê bò. Hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống, chất chiu làm lưng, súc vật dần dần nhiều hơn, đời sống cũng khá lên, lại đều học nói tiếng Mông Cổ, chỉ là khi mẹ con trò chuyện với nhau thì vẫn nói tiếng quê xưa ở Lâm An. Lý Bình thấy con bập bẹ những là "con dê, con ngựa", toàn giọng Lâm An quê mình, thỉnh thoảng lại chưa xót nghĩ thầm "Cha của con là hảo hán đất Sơn Đông, con cũng phải biết nói tiếng Sơn Đông mới phải. Chỉ đáng tiếc là ta theo cha con không được bao lâu, chưa từng học nói tiếng Sơn Đông nên không sao dạy cho con được".

Năm ấy đang lúc tháng mười, khí trời lạnh dần, Quách Tĩnh cười một con ngựa nhỏ, dắt theo con chó đi chăn dê. Đến trưa, trên không chợt có một con hắc điều bay tới sà xuống bầy dê, một con dê nhỏ hoảng sợ chạy mau về phía đông. Quách Tĩnh la hét âm ỉ, nhưng con dê nhỏ ấy cứ cắm đầu bỏ chạy.

Nó vội vàng lên ngựa đuổi theo, chạy một mạch bảy tám dặm mới bắt lại được, đang định dắt về chợt nghe phía trước có tiếng âm âm vẳng lại. Quách Tĩnh giật mình, nó còn nhỏ nên không biết là chuyện gì, cứ nghĩ có lẽ là sấm sét, chỉ nghe tiếng sét rền càng lúc càng to. Qua một lúc, lại nghe trong tiếng âm âm có xen tiếng người ngựa huyên náo.

Nó từ trước tới nay chưa từng nghe thấy âm thanh như thế, trong lòng run sợ, vội dắt ngựa và dê chạy lên một ngọn núi đất, núp vào một bụi cây rậm, ẩn thân xong bèn thò đầu ra nhìn.

Chỉ thấy xa xa bụi bay mịt trời, vô số quân mã phóng mau tới, người đi đầu phát hiệu lệnh, quân mã bày thành trận thế, phía đông một đội, phía tây một đội không biết là bao nhiêu người. Binh sĩ có người trên đầu buộc khăn trắng, có người cầm lông chim ngũ sắc. Quách Tĩnh lúc ấy không sợ sệt nửa mà lại thấy rất thích thú.

Lại qua một hồi, chợt nghe cách đó vài dặm bên trái vang lên tiếng tù và, mấy đội quân mã rầm rập xông tới, người dẫn đầu là một thiếu niên cao gầy, khoác áo choàng đỏ, gươm cao trường đao xông lên trước. Binh mã đôi bên xông tới sát nhau, người reo ngựa hí âm âm. Đội quân tấn công nhân số rất ít, không bao lâu đã không chống nổi lui lại, phía sau đại có viện binh kéo tới, tiếng reo xung sát vang trời. Mất thấy đội binh mã tấn công lại chi trì không được, chợt mấy chục tiếng tù và cùng vang lên, trống đánh âm âm, đội quân tấn công lớn tiếng reo hò "Đại hãn Thiết Mộc Chân tới rồi, Đại hãn tới rồi!". Quân sĩ đôi bên vẫn không ngừng đánh nhau, nhưng đều ngoái đầu nhìn về phía đông.

Quách Tĩnh nhìn theo ánh mắt mọi người, chỉ thấy trong đám bụi mịt trời, một đội quân mã xông mau tới, giương cao một ngọn sào dài, trên treo mấy chùm lông trắng. Tiếng reo hò từ xa dần dần tới gần, binh mã bên tấn công dừng khí tăng lên, hàng trận của đội quân tới trước lập tức tan vỡ. Ngọn sào dài tiến thẳng lên gò đất, Quách Tĩnh vội rúc vào bụi cây hai con mắt nhỏ lóng lánh vẫn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một hán tử trung niên thân thể cao to thúc ngựa phóng lên núi đất. Y đầu đội mũ sắt, dưới cằm có một chòm râu màu xám, hai mắt vừa chuyển động, ánh mắt sáng quắc quét khắp chung quanh. Quách Tĩnh không biết y chính là tù trưởng Thiết Mộc Chân của bộ lạc Mông Cổ, mà cho dù có biết cũng không hiểu "Đại hãn" là gì.

Thiết Mộc Chân ngồi trên ngựa chăm chú nhìn chiến cuộc dưới núi, bên cạnh có hơn mười kỵ sĩ tùy tùng. Qua một lúc thiếu niên khoác áo choàng đỏ phóng ngựa lên núi kêu lên "Phụ vương, quân địch quá đông, chúng ta lui thôi!".

Thiết Mộc Chân lúc ấy đã thấy rõ tình hình đôi bên, hạ giọng nói "Người đem quân lui về phía đông đi? Y mắt nhìn binh mã đôi bên giao chiến, miêng ra lệnh "Mộc Hoa Lê, người cùng nhị vương tử đem quân lui về phía tây. Bác Nhĩ Truật, người cùng Xích Lão Ôn mang quân lui về phía bắc. Hốt Tất Lai, người cùng Tộc Bất Đài mang quân lui về phía nam. Lúc nào thấy ở đây giương cờ đại độc, thổi tù và thì nhất tề quay lại xung sát". Các tướng đồng thanh vâng dạ, xuống núi suất lĩnh bộ thuộc, trong chớp mắt quân Mông Cổ đã lui ra bốn phía.

Quân địch đồng thanh hò reo, nhìn thấy ngọn cờ đại độc treo lông trắng của Thiết Mộc Chân vẫn còn trên núi, bốn phía đều kêu âm lên "Bất sống Thiết Mộc Chân, bất sống Thiết Mộc Chân!". Rất nhiều quân mã đua nhau xông lên núi đất, không nhìn ngó gì tới bốn toán quân Mông Cổ vừa rút lui. Hàng vạn con ngựa giẫm lên đất làm bụi bay mù mịt, bốn phía núi đất có một màn sương màu vàng cuộn cuộn bốc lên.

Thiết Mộc Chân đứng trên đỉnh núi đất, thản nhiên bất động, hơn mười quân sĩ tùy tùng gươm thuấn sát lên đỡ tên bốn phía bắn tới. Nghĩa đệ của Thiết Mộc Chân là Hốt Đô Hổ cùng mãnh tướng Giả Lạc Mễ suất lĩnh ba ngàn tinh binh đóng giữ quanh núi đất tên bắn đao chém, tử thủ không lùi.

Trong bóng đao ánh mâu tiếng thét vang trời. Quách Tĩnh trông vừa thấy phấn khích, vừa thấy sợ hãi.

Kịch chiến qua hơn nửa giờ, mấy vạn quân địch luân phiên đánh lên, ba ngàn tinh binh của Thiết Mộc Chân đã mất hơn bốn trăm người, quân địch cũng bị giết hơn ngàn người. Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn xuống chỉ thấy dưới bình nguyên xác quân địch nằm đầy đất, ngựa không người cưỡi từng bầy từng bầy chạy tán loạn, nhưng tên quân địch bắn tới vẫn còn rất mạnh. Nhìn thấy góc Đông bắc quân địch tấn công rất mãnh liệt, quân mình dần dần chống đỡ không được, con thứ ba của Thiết Mộc Chân Oa Khoát Đài rất sốt ruột, vội hỏi "Gia gia, có thể phát cờ thổi tù và chưa ?". Thiết Mộc Chân hai mắt như chim ưng chăm chăm nhìn xuống quân địch dưới núi không chớp, trầm giọng nói "Quân địch còn chưa mệt mỏi !".

Lúc ấy, quân địch phía Đông bắc đã điều động tinh binh tới tấn công, giương cao ba ngọn cờ đại độc màu đen, rõ ràng có ba viên đại tướng đốc chiến. Quân Mông Cổ dần dần núng thế. Giả Lặc Mễ chạy mau lên núi, kêu lên "Đại hãn, bọn hài nhi không chống được nữa rồi ?". Thiết Mộc Chân tức giận quát "Chống không được à ? Người vẫn khoe khoang là anh hùng hảo hán gì đó mà ?".

Giả Lặc Mễ tái mặt giật một thanh đại đao trong tay quân sĩ, quát tháo xông vào trận địch, mở một con đường máu tới trước ngọn cờ hắc độc. Chủ tướng quân địch thấy y hung dữ xông tới bèn kéo cương ngựa lùi lại Giả Lặc Mễ vung tay hạ đao xuống chém ngã ba đại hãn giữ cờ rồi vút đại đao, hai tay ôm ba ngọn cờ đen chạy trở lên, qua khúc ngoặt nhét luôn xuống đất Quân địch thấy y dũng mãnh như thế đều hoảng sợ, quân Mông Cổ hò reo âm ỉ, lại lấp lại chỗ trận thế bị vỡ phía Đông bắc.

Lại đánh nhau hồi lâu, quân địch phía Tây nam chợt có một viên tướng mặc áo đen xông lên trước, tên bắn không mũi nào sai, liên tiếp bắn ngã mấy mươi quân sĩ Mông Cổ. Hai viên tướng Mông Cổ cầm mâu xông lên đón đánh, bị y vù vù phát ra hai mũi tên ngã ngựa. Thiết Mộc Chân khen ngợi "Tiền pháp hay quá !", câu nói chưa dứt, viên tướng áo đen ấy đã xông sát tới núi đất, tiếng dây cung bật lên, một mũi tên bắn trúng cổ Thiết Mộc Chân, mũi tiếp theo lại bắn thẳng vào bụng. Thiết Mộc Chân cổ bên phải trúng tên, nhìn thấy lại có mũi nữa bay tới vội giật cương ngựa, con ngựa đột nhiên đứng thẳng lên, mũi tên ấy kinh lực mạnh mẽ lạ lùng, cắm ngập luôn vào bụng ngựa không còn thấy đuôi tên, con ngựa ngã vật ra đất. Quân Mông Cổ thấy chủ soái trúng tên ngã ngựa, ai cũng cả kinh thất sắc. Trong tiếng reo hò, quân địch như một làn sóng tràn lên đánh giết. Oa Khoát Đài nhỏ giúp mũi tên ở cổ cha ra, xé luôn vạt áo định băng bó vết thương. Thiết Mộc Chân quát lớn "Mặc kệ ta, cứ giữ chắc cửa núi".

Oa Khoát Đài vâng lệnh quay lại, giương cung bắn ngã luôn hai người bên địch. Hốt Đô Hổ ở phía Tây suất lĩnh quân bản bộ nghênh chiến, đánh nhau đến lúc tên hết thương gãy đành phải rút về. Giả Lạc Mễ mắt đỏ ngầu kêu lên "Hốt Đô Hổ, con thả nhà ngươi chạy trốn à?". Hốt Đô Hổ cười nói "Ai chạy trốn? Ta hết sạch tên rồi Thiết Mộc Chân ngồi dưới đất rút trong túi tên một nắm ném qua. Hốt Đô Hổ đón lấy, tiếng cung bật liên tiếp vang lên, một viên tướng dưới ngọn cờ hắc độc đối diện trúng tên ngã ngựa, Hốt Đô Hổ xông mau xuống núi, cướp con ngựa của viên tướng ấy phóng trở lên.

Thiết Mộc Chân khen "Hảo huynh đệ, đúng là nhờ có người!". Hốt Đô Hổ toàn thân vấy máu, hạ giọng nói "Có thể giương cờ hiệu, thổi tù và chưa?" Thiết Mộc Chân đưa tay sờ lên vết thương trên cổ, máu tươi từ bàn tay chảy xuống ròng ròng, nói "Quân địch còn chưa mệt mỏi, cứ chi trì thêm một lúc". Hốt Đô Hổ quỳ xuống khấn cầu "Chúng tôi tình nguyện tử chiến vì người, nhưng thân thể của Đại hãn là quan trọng". Thiết Mộc Chân dắt một con ngựa tới, cầm đao nhảy lên quát "Mọi người hãy cố gắng giữ vững rồi vùng trường đao chém chết ba tên địch xông lên núi đất. Quân địch chợt thấy Thiết Mộc Chân lại lên ngựa, không khỏi hoảng sợ, chạy ngược trở lại, thế công chậm hẳn.

Thiết Mộc Chân thấy thế địch đã hơi suy giảm bèn quát lớn "Giương cờ hiệu, thổi tù và?".

Trong tiếng reo hò của quân Mông Cổ, một vệ sĩ đứng thẳng lên lưng ngựa, giơ cao ngọn cờ đại độc treo lông trắng, tiếng tù và thổi vang vang. Quanh núi tiếng la hét âm âm vang lên, xa xa từng đoàn từng đoàn quân Mông Cổ rầm rập phóng như bay tới xung sát.

Quân địch tuy đông nhưng đều tập trung bao vây tấn công núi đất, hàng ngoài cùng của vòng vây vừa bị vỡ, quân ở trong đã xô đẩy nhau tán loạn. Viên tướng áo đen thấy tình thế không hay, lớn tiếng quát tháo, nhưng thế trận đã rối loạn, quân sĩ không còn ý chí chiến đấu, không đầy nửa giờ đại quân đã tan rã như ngói vỡ, phần lớn bị giết, số còn lại bỏ chạy. Viên tướng áo đen ấy cười một con ngựa đen cuống cuồng chạy tháo thân.

Thiết Mộc Chân quát "Ai bắt được thành giặc ấy sẽ được thưởng ba trăm cân vàng!". Máy chục quân sĩ Mông Cổ khỏe mạnh hò hét đuổi theo, viên tướng áo đen ấy tên bắn không phát nào sai, ai chống lại là ngã ngựa, liên tiếp bắn ngã mười người. Số còn lại không dám đuổi sát nên y thúc ngựa phi mau, bỏ chạy mất dạng.

Quách Tĩnh núp trong bụi cây rậm dõi mắt nhìn theo, tấm lòng trẻ thơ nảy sinh sự khâm phục ngưỡng mộ đối với viên tướng áo đen ấy.

Trận này Thiết Mộc Chân thu được toàn thắng, tiêu diệt quá nửa bộ lạc Tân Diệc Xích Ngột nhiều đời thù hằn, nghĩ rằng từ đây họ không còn là mối lo nữa,

nhớ lại năm xưa bị bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột Cầm tù, cổ đeo gông lớn, chịu đủ sỉ nhục, mối thù lớn ấy hôm nay mới rửa sạch, vết thương trên cổ không ngừng chảy máu nhưng trong lòng vui vẻ, không kìm được ngẩng đầu lên trời cười lớn. Các tướng hò reo vang trời, xúm quanh Đại hãn thu quân khải hoàn.

Quách Tĩnh chờ đến lúc họ đi xa, quân sĩ dọn dẹp chiến trường vì trời tối cũng đã về mới từ bụi rậm chui ra, về tới nhà thì đã nửa đêm, mẹ nó đang lo cuống lên như kiến bò trên chảo nóng, không biết làm sao là tốt thì con về tới, vô cùng vui mừng. Quách Tĩnh kể lại mọi việc, tuy lấp ba lấp bấp không rõ ràng nhưng cũng nói được đại khái. Lý Bình thấy nó mặt mày rạng rỡ, không hề có vẻ lo sợ, nghĩ thâm con mình tuy còn nhỏ, đầu óc ngu xuẩn nhưng rốt lại vẫn là dòng dõi nhà tướng, cũng có phong thái của cha, bất giác vừa mừng vừa lo.

Sáng sớm hai hôm sau, Lý Bình mang hai tấm nệm lông ra chợ cách đó hơn ba mươi dặm đổi lương thực Quách Tĩnh thả dê ngoài cổng, nghĩ tới cuộc ác chiến mà mình thấy được trên núi hôm trước cảm thấy rất thích thú, bèn giơ cao chiếc roi chân dê múa may trên lưng ngựa, miệng quát tháo âm ỉ xua bầy dê đi cảm thấy mình giống đại tướng cầm quân ra trận.

Đang chơi tới lúc cao hứng, chợt nghe phía đông cỏ tiếng vó ngựa, một con ngựa từ từ đi tới, trên lưng ngựa có một người nằm gục trên yên. Con ngựa bước tới gần dừng lại, người trên ngựa ngẩng đầu lên. Quách Tĩnh giật nảy mình, không kìm được một tiếng kêu hoảng sợ.

Chỉ thấy người kia mặt đầy bùn đất máu me, chính là viên tướng áo đen hôm trước mình nhìn thấy. Tay trái y cầm thanh mã đao đã bị gãy một nửa, trên lưỡi đao vết máu khô sẫm lại loang lổ, cung tên bắn quân truy sát không biết đâu mất, có lẽ hôm trước sau khi chạy thoát lại gặp phải địch nhân. Má bên phải có một vết thương rất lớn, máu đang chảy ròng ròng, đùi ngựa cũng bị thương. Chỉ thấy y thân hình lắc lư đôi mắt đỏ ngầu cất tiếng rên rỉ "Nước... nước...cho ta uống nước".

Quách Tĩnh vội vào nhà múc một bát nước trong bưng ra cửa. Người kia đưa tay giật lấy ừng ực uống một hơi hết sạch, lại nói "Cho thêm bát nữa ?". Quách Tĩnh lại bưng ra một bát. Người kia uống hết một nửa, máu trên mặt nhỏ vào bát nước, nửa bát nước đổi thành màu đỏ. Người ấy hô hô cười lớn, chợt da mặt giật giật nghiêng người một cái rồi rơi xuống ngựa ngất đi luôn.

Quách Tĩnh cả sợ kêu âm lên, không biết làm sao là tốt. Qua một lúc người kia dần dần Tĩnh lại, nói "Người cho ngựa ta uống nước giúp, có gì ăn không?". Quách Tĩnh đưa ra mấy tảng thịt dê cho y ăn, lại lấy nước cho ngựa uống.

Người kia được ăn no một bữa, lập tức tinh thần phấn chấn, vươn vai đứng dậy kêu tên "Hảo huynh đệ đa tạ người!", rồi gỡ trên cổ tay ra một chiếc vòng vàng to nặng đưa cho Quách Tĩnh nói "Cho người đấy" Quách Tĩnh lắc đầu nói "Mẹ nói nên tiếp đãi khách, không được đòi gì của khách". Người kia hô hô cười rộ nói "Hảo hài tử, hảo hài tử". Rồi đeo lại chiếc vòng vàng vào tay, xé một mảnh vải áo băng lại vết thương trên mặt mình và vết thương ở đùi ngựa.

Đột nhiên từ phía đông vắng vắng có tiếng vó ngựa phóng tới, người kia mặt đầy vẻ tức giận, kêu lên "Hừ, đúng là không chịu tha cho ta?". Hai người ra cửa nhìn về phía đông thấy xa xa bụi bay mù mịt, rất nhiều người ngựa đang phóng thẳng tới.

Người kia nói "Hảo hài tử, trong nhà người có cung tên không?". Quách Tĩnh nói "Có!", rồi quay vào trong. Người kia nghe thế trên mặt lộ vẻ vui mừng, thì thấy Quách Tĩnh nhấc cung và tên nhỏ xíu để chơi đùa của mình ra. Người kia ha hả cười lớn, kể chầu mày nói "Ta phải đánh nhau, cần thứ lớn kia". Quách Tĩnh lắc đầu.

Lúc ấy truy binh càng lúc càng tới gần, xa xa đã nhìn thấy bóng cờ xí lay động. Người kia nghĩ con ngựa của mình đã bị thương, chạy trên sa mạc không được xa, núp lại ở đây tuy nguy hiểm nhưng không còn cách nào khác, liền nói "Một mình ta không thể đánh lại họ, phải núp thôi", nhưng đưa mắt nhìn khắp trong ngoài gian lều tranh không có chỗ nào ẩn núp được, lúc khẩn cấp bèn chỉ chỉ vào đồng cỏ khô cạnh nhà nói "Ta núp trong này. Người xua ngựa của ta đi càng xa càng tốt. Người cũng tìm chỗ trốn núp cho xa, đừng để họ nhìn thấy". Nói xong vạch đồng cỏ khô chui vào. Người Mông Cổ cứ qua mùa hè nóng nực là cắt cỏ đánh thành đồng để mùa đông nuôi súc vật và nấu nướng, toàn nhờ vào cỏ khô, nên đồng cỏ khô thường còn to hơn cả lều Mông Cổ. Viên tướng kia chui vào đồng cỏ, nếu không lục soát cẩn thận, quả thật rất khó phát hiện ra.

Quách Tĩnh vung roi đập lên lưng con ngựa đen, con ngựa đen tung vó lồng lên, chạy một đoạn xa mới dừng lại ăn cỏ. Quách Tĩnh cưỡi con ngựa nhỏ của mình chạy về phía Tây.

Đám truy binh thấy có người, hai tên quân sĩ cưỡi ngựa đuổi theo, con ngựa nhỏ của Quách Tĩnh chạy không nhanh, không bao lâu đã bị đuổi kịp. Hai tên quân sĩ quát hỏi "Thằng nhỏ, có thấy một hán tử cưỡi ngựa đen không?". Quách Tĩnh không biết bịa đặt, há hốc miệng không đáp. Hai tên quân sĩ lại hỏi mấy câu, thấy nó ngu ngơ ngờ nghệch, thủy chung vẫn không trả lời bèn nói "Mang nó tới gặp đại vương tử?". Rồi kéo dây cương con ngựa nhỏ, đưa nó về trước căn lều tranh.

Quách Tĩnh trong lòng định sẵn chủ ý "Mình cứ không nói gì cả". Chỉ thấy vô số quân sĩ Mông Cổ hộ vệ một thiếu niên cao gầy đội khăn đỏ. Quách Tĩnh nhớ mặt y, người này hôm trước từng suất lĩnh binh mã chiến đấu, sĩ tốt đều nghe theo lệnh y, biết y là kẻ thù của viên tướng áo đen. Vị đại vương tử này cao giọng hỏi "Thằng nhỏ nói thế nào?". Hai tên quân sĩ thừa "Thằng nhỏ này tẻ lắm, không biết nói năng gì cả". Đại vương tử chăm chú nhìn quanh, đột nhiên thấy con ngựa đen kia đang ăn cỏ xa xa, bèn trầm giọng nói "Có phải ngựa của y kia không? Đi dắt nó lại đây xem". Mười tên lính Mông cổ Chia thành năm tổ theo năm hướng khác nhau rón rén tới gần bao vây con ngựa. Lúc con ngựa giật mình biết được, ngẩng đầu lên định chạy thì đã không còn đường thoát.

Đại vương tử thấy con ngựa đen được dắt tới, hừ một tiếng nói "Đây chẳng phải ngựa của Triết Biệt sao?". Bọn quân sĩ đồng thanh nói "Đúng thế!". Đại vương tử giơ roi ngựa lên, quát một tiếng đánh xuống đầu Quách Tĩnh, quát "Ý núp ở đâu? Mau nói ra ngay. Người đừng hòng lừa ta!".

Triết Biệt núp trong đồng cỏ khô, tay nắm chặt đao, thấy Quách Tĩnh bị đánh một roi, trên trán lập tức nổi lên một làn dài rướm máu, tim đập thình thịch. Y biết người này là Truật Xích con trưởng Thiết Mộc Chân, tính tình độc ác nổi tiếng khắp sa mạc, nghĩ thầm đứa nhỏ này nhất định sẽ sợ hãi mà nói thật vậy thì chỉ còn cách nhảy ra liều mạng một phen.

Quách Tĩnh đau quá định khóc nhưng cắn răng kìm nước mắt, ngẩng đầu nói "Tại sao người đại đánh ta? Ta chẳng làm gì xấu cả?". Nó chỉ biết làm việc xấu mới bị đánh đòn, Truật Xích tức giận nói "Người còn búng à!", roạt một tiếng lại đánh roi nữa, Quách Tĩnh khóc âm lên.

Lúc ấy bọn quân sĩ đã lục soát khắp nhà Quách Tĩnh một lượt, hai tên xọc trường mâu đâm bừa vào đồng cỏ khô, may là đồng cỏ quá lớn, chưa đâm tới chỗ Triết Biệt núp.

Truật Xích nói "Con ngựa ở đây, nhất định y chưa chạy xa đâu. Thằng nhỏ, người có nói không?". Roạt roạt roạt liên tiếp đánh luôn ba roi. Quách Tĩnh giơ tay định chụp lấy roi, nhưng làm sao chụp được?

Đột nhiên xa xa có tiếng tù và rúc lên, quân sĩ báo "Đại hãn tới rồi!". Truật Xích dừng lại không đánh nữa, giục ngựa ra đón. Quân sĩ hộ vệ Thiết Mộc Chân phi ngựa lại. Truật Xích tiến lên gọi một tiếng "Gia gia!".

Hôm trước Thiết Mộc Chân bị Triết Biệt bắn trúng mũi tên ấy bị thương rất nặng, lúc kịch chiến gắng gượng nhin đau, nhưng sau khi thu quân, đau quá ngất đi mấy lần. Đại tướng Giả Lạc Mễ và con thứ ba của Thiết Mộc Chân là Oa Khoát Đài thay phiên nhau dùng miệng hút máu đọng trong vết thương ra, lúc khắc lúc nhỏ. Các tướng cùng bốn con trai y châu chực quanh giường suốt đêm, đến sáng hôm sau mới qua cơn nguy hiểm.

Ky mã trình sát của quân Mông Cổ túa ra bốn phía, mọi người thề là phải bắt sống được Triết Biệt dùng ngựa xé xác, loạn đao băm thây để trả thù cho Đại hãn. Chiều tối hôm sau, một toán nhỏ quân Mông Cổ rút lại cũng gặp Triết Biệt nhưng bị y đá thương mấy người chạy mất, nhưng Triết Biệt cũng bị thương. Thiết Mộc Chân được tin, trước tiên sai con lớn đuổi theo, lại đích thân dẫn con thứ hai là Sát Hợp Đài, con thứ ba là Oa Khoát Đài, con út là Đà Lôi cùng đuổi theo.

Truật Xích chỉ con ngựa đen, nói "Gia gia, tìm được con ngựa đen của thằng giặc đây rồi.". Thiết Mộc Chân nói "Ta không cần ngựa mà cần người". Truật Xích nói "Dạ, nhất định chúng ta sẽ tìm ra y". Rồi trở lại trước mặt Quách Tĩnh, tuốt yêu đao chém dọa một nhát, quát "Người có nói không?". Quách Tĩnh bị y đánh đến nổi máu chảy đầy mặt, nhưng lại càng bướng bỉnh, không ngừng kêu lên "Ta không nói, ta không nói!". Thiết Mộc Chân thấy đứa nhỏ này ăn nói ngây thơ, không nói là không biết mà nói là ta không nói, ắt nó biết rõ nơi Triết Biệt ẩn núp bèn hạ giọng nói với con thứ ba là Oa Khoát Đài "Người tới lừa cho thằng nhỏ này nói ra".

Oa Khoát Đài cười hì hì bước tới trước mặt Quách Tĩnh, rút trên mũ trụ của mình một cái lông công màu sắc đẹp để cầm ở tay, cười nói "Người nói ra đi, ta cho người cái này". Quách Tĩnh vẫn nói "Ta không nói".

Con thứ hai của Thiết Mộc Chân là Sát Hợp Đài nói "Thả chó ra!". Bọn quân sĩ tùy tùng của y lập tức dắt sáu con chó ngao lớn tới.

Người Mông Cổ tính ưa săn bắn, các bậc tù trưởng quý nhân ai cũng nuôi chó săn, chim ưng săn, Sát Hợp Đài lại rất thích chó, lần này đuổi theo Triết Biệt rất eăn chó săn nên mang theo sáu con chó ngao, lúc ấy bèn thả ra, trước tiên cho sáu con chó vây quanh con ngựa đánh hơi một hồi, sau đó sai đi tìm nơi Triết Biệt ẩn núp. Sáu con chó ngao sủa âm ỉ, chạy tới chạy lui trong căn lều tranh.

Quách Tĩnh vốn không quen Triết Biệt nhưng hôm trước thấy y trên chiến trường anh dũng phi thường, bất giác ngưỡng mộ, mà sau khi bị Truật Xích đánh mấy roi, trong lòng rất tức giận, tính bướng bỉnh trời cho nổi lên, bèn huýt sáo một tiếng gọi con chó chăn dê của mình tới. Lúc ấy sáu con chó ngao của Sát Hợp Đài đã tìm tới trước đồng cỏ khô, con chó chăn dê của Quách Tĩnh nghe chủ ra lệnh bèn đứng chắn trước đồng cỏ không cho sáu con chó ngao xông vào. Oa Khoát Đài huýt sáo lớn một tiếng, sáu con chó ngao lớn đồng thời xúm cả vào nhất thời tiếng chó sủa âm ỉ vang lên, bảy con chó điên cuồng giằng xé cắn sủa nhau dính thành một khối. Con chó chăn dê thân hình đã nhỏ, lại là một chọi sáu, trong chớp mắt đã bị cắn rách toàn thân nhưng vô cùng can đảm, nhất định không lui, dựa vào đồng cỏ sống chết chống lại. Quách Tĩnh vừa khóc vừa cổ vũ con chó thân yêu ra sức chống lại. Thiết Mộc Chân và Oa Khoát Đài thấy tình

hình như thế, biết Triết Biệt núp trong đồng cỏ, đều cười vang nhìn bảy con chó cắn nhau.

Truật Xích cả giận giơ cao roi ngựa vút vút vút đánh luôn mấy roi khiến Quách Tĩnh đau thấu tim gan. Nó lăn lộn dưới đất, tới cạnh Truật Xích đột nhiên chồm lên, ôm giữ chân phải của y, liều mạng không chịu buông ra, Truật Xích dùng sức hất ra, nào ngờ đứa nhỏ này ôm chặt cứng, hất mãi vẫn không chịu buông. Ba người Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi thấy huynh trưởng luống cuống như thế đều cười phá ra, Thiết Mộc Chân cũng không khỏi mỉm cười. Truật Xích mặt mũi đỏ bừng, rút trường đao trong lưng ra, nhằm giữa đỉnh đầu Quách Tĩnh bổ xuống. Mắt thấy đứa nhỏ này sẽ phải đầu một nơi thân một nẻo, đột nhiên trong đồng cỏ khô có một thanh mã đao cụt đầu phóng mau ra. Choang một tiếng, hai thanh đao chạm nhau, Truật Xích chỉ thấy cánh tay chấn động tê rần, hoảng sợ mất vía. Đám quân sĩ đồng thanh quát âm lên, Triết Biệt đã từ đồng cỏ khô nhảy ra.

Y đưa tay trái nắm Quách Tĩnh kéo một cái ra phía sau lưng, cười nhạt nói "Tàn ác với trẻ con không xấu hổ à ?". Bọn quân sĩ đều giơ đao chĩa mâu vây quanh Triết Biệt. Triết Biệt thấy không thể chống cự vút thanh mã đao trong tay xuống đất. Truật Xích bước lên đánh thẳng vào bụng y một quyền, Triết Biệt không hề đón đỡ, quát lên "Giết ta mau đi ?". Rồi dần giọng nói "Tiếc cho ta không được chết dưới tay bậc anh hùng hảo hán !".

Thiết Mộc Chân nói "Người nói gì ?". Triết Biệt nói "Nếu ta ở trên chiến trường, bị kẻ hảo hán giỏi hơn giết chết thì cũng cam lòng. Bây giờ lại như chim ưng lớn rơi xuống đất, bị kiến cắn chết !". Nói xong trợn tròn hai mắt gầm lên một tiếng. Sáu con chó của Sát Hợp Đài đang đề con chó chăn dê xuống đất cắn túi bụi, chợt nghe tiếng gầm oai mãnh dị thường hoảng sợ nhất tề nhảy dựng lên, cụp đuôi len lét lui ra.

Đột nhiên bên cạnh Thiết Mộc Chân có một người bước ra nói "Đại hãn đừng cho thằng tiểu tử này khoe khoang, tôi xin đánh nhau với y". Thiết Mộc Chân nhìn lại thì ra là đại tướng Bắc Nhĩ Truật, trong lòng rất mừng rỡ, nói "Được, người ra tỷ thí với y đi Chúng ta không phải không có anh hùng hảo hán".

Bắc Nhĩ Truật bước lên vài bước nói một mình ta giết người, cho người có chết cũng vui lòng Triết Biệt thấy y thân thể cao lớn, giọng nói sang sảng, bèn hỏi "Người là ai ?". Bắc Nhĩ Truật nói "Ta là Bắc Nhĩ Truật. Người chưa nghe qua à ?". Triết Biệt giật mình nghĩ thầm "Từ lâu đã nghe nói Bắc Nhĩ Truật là anh hùng trong quân Mông Cổ, té ra là y", rồi ngược mắt ngạo nghễ nhìn Bắc Nhĩ Truật, hừ một tiếng.

Thiết Mộc Chân nói "Người tự khoe giỏi nghề cung tiễn, mọi người gọi người là Triết Biệt, người cứ so tài cung tên với người bạn thân này của ta".

Trong tiếng Mông Cổ, (triết Biệt có nghĩa là "giáo mác", cũng có nghĩa là tay thần tiên '. Triết Biệt vốn có tên khác nhưng vì y tiên pháp như thần nên mọi người gọi là Triết Biệt, còn tên thật thì không ai rõ.

Triết Biệt nghe Thiết Mộc Chân gọi Bắc Nhĩ Truật là "bạn thân" bèn nói "Người là bạn thân của Đại hãn thì ta cứ giết người trước đã". Quân sĩ Mông Cổ nghe thấy đều cười ha hả. Mọi người đều biết Bắc Nhĩ Truật võ nghệ cao cường, trước nay vô địch, nổi tiếng khắp vùng sa mạc, tuy đã thấy qua tiên pháp cao cường của Triết Biệt, nhưng nói muốn giết Bắc Nhĩ Truật thì đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lúc Thiết Mộc Chân còn trẻ, bị người bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột bắt giam, bị đóng gông giam cầm. Bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột mở tiệc ở bến Nạn Hà, vừa uống rượu vừa dùng roi đánh đập, định làm nhục y xong sẽ giết chết. Sau cùng, những người dự tiệc uống rượu quá say, Thiết Mộc Chân bèn dùng gông đánh tên lính canh giữ chết ngất, trốn vào rừng rậm.

Người Tần Diệc Xích Ngột đổ ra truy bắt. Có một thanh niên tên Xích Lão Ôn không sợ nguy hiểm, khảng khái giữ y lại, đập vỡ cái gông của y vứt vào đồng lửa đốt rụi, cho y lên một chiếc xe chở lông dê. Quân đuổi theo tới nhà Xích Lão Ôn tra xét, tìm tới trước xe, bốc mấy nắm lông dê lên, sắp lộ ra bàn Chân Thiết Mộc Chân. Cha của Xích Lão Ôn lúc nguy cấp chợt nảy ý khôn, cười nói "Trời nóng thế này ai mà núp được trong đồng lông dê ? Nếu y có trong đó thì cũng đã chết nóng rồi". Lúc bấy giờ đang mùa hè, ai cũng mồ hôi như tắm, đám quân đuổi theo thấy có lý bèn bỏ qua không lục soát nữa, Thiết Mộc Chân bình sinh trải qua vô số nguy hiểm, nhưng lần ấy quả thật là nguy tựa chỉ mảnh treo chuông.

Thiết Mộc Chân sau khi trốn thoát vô cùng vất vả cùng mẹ và em dựa vào nghề săn bắt thú rừng để sống qua ngày.

Có một hôm tám con ngựa trắng y nuôi bị một bộ lạc khác bắt trộm, Thiết Mộc Chân một mình đuổi theo, gặp một thanh niên đang vắt sữa ngựa. Thiết Mộc Chân hỏi tin tức bọn trộm, thanh niên ấy chính là Bắc Nhĩ Truật, bèn nói "Sự khốn khổ của bậc nam nhi đều giống nhau, ta và ngươi kết bạn với nhau đi". Hai người cưỡi ngựa đuổi theo, đuổi suốt ba ngày thì gặp bộ lạc trộm ngựa. Hai người tên bắn không phát nào sai, giết chết mấy trăm người đối phương, đoạt lại được tám con ngựa trắng. Thiết Mộc Chân muốn chia cho y, bèn hỏi y muốn lấy mấy con. Bắc Nhĩ Truật nói "Ta ra sức vì bạn bè, chứ một con cũng không cần".

Từ đó hai người cùng dựng nghiệp, Thiết Mộc Chân vẫn gọi y là bạn thân, quả thật là bạn bè lúc hoạn nạn.

Bác Nhĩ Truật, Xích Lão Ôn hai người cùng Mộc Hoa Lê, Bác Nhĩ Hốt là bốn đại công thần khai quốc của Mông cổ.

Thiết Mộc Chân vốn biết Bác Nhĩ Truật tiền pháp như thần, bèn đưa cung tên của mình cho y rồi lập tức nhảy xuống ngựa, nói "Người cưỡi ngựa của ta, dùng cung tên của ta cũng tính như ta bắn chết y". Bác Nhĩ Truật nói "Tuân lệnh", rồi tay trái cầm cung tay phải lắp tên nhảy lên con ngựa quý mồm trắng của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nói với Oa Khoát Đài "Người cho Triết Biệt mượn ngựa Oa Khoát Đài nói "Thật có lợi cho y quá rồi nhảy xuống ngựa, một tên thân binh bèn dẫn tới cho Triết Biệt.

Triết Biệt nhảy lên ngựa, nói với Thiết Mộc Chân "Ta đã bị vây chặt, người muốn giết ta cũng dễ như giết một con dê. Người đã cho ta tử thí cung tên với y ta cũng không thể không biết hay dở mà tử thí công bằng với y. Ta chỉ cần một cánh cung, không cần tên".

Quân Mông Cổ lại lớn tiếng khen ngợi "Thằng ngu này cũng gan dạ thật". Thiết Mộc Chân bảo đưa cho y một cây cung tốt.

Bác Nhĩ Truật lúc ở chiến trường đã thấy qua bản lĩnh của Triết Biệt, biết y rất giỏi tiền pháp, vốn không dám coi thường, nhưng lúc ấy y có cung không tên thì tiền pháp có giỏi hơn cũng làm sao thi triển? Nghĩ thâm chắc y sẽ bắt tên của mình để sử dụng, bèn kẹp chặt hai chân thúc con ngựa quý mồm trắng phóng mau ra. Con ngựa này chạy rất nhanh, trải nhiều trận đánh, trên chiến trường người cưỡi chỉ cần dùng chân thúc để ra hiệu thì có thể tiến lui như ý trước nay Thiết Mộc Chân rất thương yêu nó.

Triết Biệt thấy ngựa của đối phương phóng nhanh, lập tức thúc ngựa bỏ chạy, Bác Nhĩ Truật giương cung lắp tên, vút một tiếng, mũi tên bắn vào sau gáy Triết Biệt. Triết Biệt nghiêng người qua một bên, mắt tinh tay lẹ chụp được mũi tên. Bác Nhĩ Truật khen thầm "Giỏi quá!", lại bắn thêm một mũi. Triết Biệt nghe tiếng dây cung bật, biết tên bay rất mau không thể chụp được bèn cúi xuống nằm móp trên yên ngựa, mũi tên bay sượt qua đỉnh đầu. Lúc ấy y lập tức giục ngựa phóng về phía trước, uốn người ngồi thẳng lên, nào ngờ Bác Nhĩ Truật có một tuyệt kỹ bắn tên liên châu, vút vút hai mũi lại liên tiếp từ hai bên bắn tới. Triết Biệt không ngờ đối phương lợi hại như thế, nhào luôn xuống dưới bụng ngựa, chân phải móc vào bàn đạp, toàn thân gần như tiếp đất, con ngựa đang phi

nhanh mang y như bay là là trên mặt đất. Y uốn lưng một cái, thân hình vừa chuyển qua một bên đã lấy mũi tên bắt được lấp vào dây cung, buông dây phóng đi, mũi tên bắn thẳng vào bụng Bác Nhĩ Truật, kể lạt người ngồi lại trên yên ngựa.

Bác Nhĩ Truật quát lớn "Giỏi lắm !", rồi ngấm đúng vào mũi tên bay tới bắn ra một phát, hai đầu mũi tên chạm nhau, nhưng quán tính còn lớn nên cùng bay chéch ra ngoài cắm xuống mặt cát. Thiết Mộc Chân và quân sĩ đồng thanh reo hò khen ngợi. Bác Nhĩ Truật bật dây cung không phát tên, chờ Triết Biệt né qua bên phải, đột nhiên bắn luôn một phát. Triết Biệt tay trái cầm cung gạt nhẹ, mũi tên ấy rơi xuống đất, Bác Nhĩ Truật bắn thêm ba phát liên tiếp đều bị y gạt ra. Triết Biệt dong ngựa phi mau, đột nhiên cúi xuống nhặt ba mũi tên dưới đất, lấp vào cung bắn trả.

Bác Nhĩ Truật muốn khoe bản lĩnh, nhảy lên đứng trên lưng ngựa, chân trái đạp lên yên, chân phải đá tên bay ra, rồi từ trên cao ngấm xuống bắn trả lại một mũi. Triết Biệt giục ngựa tránh qua bắn lại một phát, rắc một tiếng, mũi tên của Bác Nhĩ Truật gãy làm hai đoạn.

Bác Nhĩ Truật nghĩ thầm "Mình có tên còn y không có tên mà đến bây giờ vẫn mới ngang tài thì làm sao trả thù cho Đại hãn được ?". Trong lòng nóng nảy, bắn tên liên châu vút vút vút không ngừng tay, mọi người đều hoa cả mắt. Triết Biệt không kịp bắt tên, chỉ tránh đông né tây, không ngờ tên bay như mưa, vừa nhiều vừa nhanh, đột nhiên thụp một tiếng, vai trái đã bị trúng một mũi. Mọi người cùng cất tiếng reo hò âm ỉ.

Bác Nhĩ Truật cả mừng đang định bắn thêm vài phát kết thúc tính mệnh của y, nhưng quờ tay vào túi tên một cái lại thấy trống không, té ra mới rồi bắn một loạt tên liên châu, hết sạch cả túi tên mà Thiết Mộc Chân đưa. Y ra trận trước nay mang theo rất nhiều tên, trên lưng hai túi, trên ngựa sáu bao, tất cả là tám túi tên, lần này vì là sử dụng cung tên của Đại hãn, trong lúc ác đấu lại bắn theo thói quen lúc bình thời, quên mất số tên có hạn, mới giật mình biết tên đã hết, vội quay ngựa cúi người nhặt tên rơi dưới đất.

Triết Biệt nhìn thấy rất rõ, vút một tiếng, tiếng gió rít chưa tắt thì mũi tên đã trúng hậu tâm Bác Nhĩ Truật. Mọi người đứng xem bật tiếng la hoảng nhưng nói ra rất kỳ quái, mũi tên ấy tuy kinh lực rất mạnh, trúng vào lưng Bác Nhĩ Truật đau rần rần nhưng không cắm vào mà rơi xuống đất. Bác Nhĩ Truật thuận tay nhặt mũi tên lên xem thì đầu tên đã bị Triết Biệt bẻ gãy, té ra là thủ hạ lưu tình. Y nhảy lên lưng ngựa, nói "Ta báo thù cho Đại hãn, không nhận ơn nghĩa của ngươi !".

Triết Biệt nói "Triết Biệt trước nay không thiếu kẻ thù. Mũi tên vừa rồi là một mạng đổi một mạng ?". Thiết Mộc Chân thấy Bác Nhĩ Truật trúng tên vào lưng trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng nhìn ra lại thấy y rõ ràng vẫn chưa chết,

bất giác mừng rỡ như điên, lúc ấy nếu bảo y đem hàng ngàn hàng vạn bò dê ngựa trong bộ tộc ra đổi lấy sinh mạng của Bắc Nhĩ Truật, y cũng không hề do dự, nghe Triết Biệt nói thế vội nói "Được, hai người không cần tỷ thí nữa. Một mạng của y đổi một mạng của người".

Triết Biệt nói "Không phải đổi mạng ta". Thiết Mộc Chân nói "Cái gì ?", Triết Biệt chỉ Quách Tĩnh đứng trước cửa gian lều tranh, nói "Đổi lấy tính mạng của nó ? Xin Đại hãn đừng làm khó đứa nhỏ này. Còn như ta", Y nhường mày nói "Ta bắn Đại hãn bị thương kể cũng đáng tội. Bắc Nhĩ Truật, người bắn đi !". Rồi giơ tay giật mũi tên trên vai ra, máu ròng ròng lấp vào dây cung.

Lúc ấy bộ thuộc của Bắc Nhĩ Truật đã đưa tới sáu bao tên, Bắc Nhĩ Truật nói "Được, chúng ta tiếp tục tỷ thí". Vút vút vút vút, một loạt tên liên châu bắn mau ra. Mũi trước mũi sau tựa hồ dính vào nhau, vạch thành một đường tên trên không.

Triết Biệt thấy thế tên quá mau bèn uốn người lật xuống núp dưới bụng ngựa, móc chân vào bàn đạp ngấm thật chính xác bắn vào bụng Bắc Nhĩ Truật, con ngựa mồm trắng thấy tên bay quá nhanh, không chờ chủ nhân giạt cương, lách mau qua bên trái. Nào ngờ mũi tên ấy của Triết Biệt mau lạ phi thường, không phải như những mũi khác, thụp một tiếng bắn trúng đầu con ngựa quý, con ngựa lập tức ngã vật xuống đất.

Bắc Nhĩ Truật nằm lăn dưới đất, sợ bị truy kích, xoay người bắn một mũi gãy đôi cánh cung trong tay Triết Biệt. Triết Biệt mất vũ khí, càng không thể phản kích, ngấm ngấm kêu khổ, chỉ còn cách thúc ngựa chạy quanh co để tránh tên. Quân sĩ Mông Cổ đồng thanh reo hò trợ oai cho Bắc Nhĩ Truật. Bắc Nhĩ Truật nghĩ thầm "Người này quả thật là một hảo hán, bất giác nảy lòng anh hùng tiếc anh hùng, không muốn giết y, bèn giương cung lấp tên, nhắm thật chuẩn vào hậu tâm y, kéo căng dây cung bắn ra một mũi.

Đây quả là thân tiễn của tướng quân, không hề bắn sai, mũi tên ấy trúng vào gáy Triết Biệt, Triết Biệt thân hình lảo đảo, rơi luôn xuống ngựa, mũi tên ấy rơi xuống cạnh người y, té ra đầu mũi tên cũng bị bẻ gãy. Bắc Nhĩ Truật lại đặt một mũi tên khác lên dây cung, nhắm thẳng vào Triết Biệt, quay đầu nhìn Thiết Mộc Chân nói "Đại hãn, xin người ra ơn tha cho".

Thiết Mộc Chân xem tới lúc ấy đã có lòng tiếc tài Triết Biệt liền kêu lên "Người còn chưa đầu hàng sao ?". Triết Biệt nhìn thân thái oai phong凛冽 của Thiết Mộc Chân, bất giác nảy lòng kính phục, chạy tới quỳ xuống đất. Thiết Mộc Chân hô hô cười lớn, nói "Giỏi lắm, giỏi lắm, từ nay trở đi người theo ta thôi ?".

Người Mông Cổ biểu lộ tâm tình phần nhiều là dùng lời ca tiếng hát. Triết Biệt lay rạp xuống đất, cao giọng hát "Đại hãn tha mạng cho ta, từ nay lợi qua

nước sôi giã lên lửa bỏng, ta cũng cam lòng. Chặt đứt sông dài, đập tan núi lớn, theo giúp Đại hãn. Đánh dẹp giặc ngoài, cố kết nhân tâm ! Bảo ta tới đâu ta sẽ tới đó. Xin vì Đại hãn xông thành phá trận, ruổi rong ngàn dặm, sớm tối không sờn !".

Thiết Mộc Chân cả mừng lấy ra hai khối vàng lớn thưởng Bác Nhĩ Truật một khối, Triết Biệt một khối. Triết Biệt tạ ơn, nói "Đại hãn, tôi cho đứa nhỏ kia số vàng này được không ?". Thiết Mộc Chân cười nói "Đó là của người, người muốn cho ai thì cho !". Triết Biệt đưa khối vàng cho Quách Tĩnh, Quách Tĩnh vẫn lắc đầu không nhận, nói "Mẹ nói phải giúp đỡ khách, không được lấy gì của khách".

Thiết Mộc Chân lúc đầu thấy Quách Tĩnh bắt Khuất chống cự Ngột Xích, đã ưa thích phong thái của đứa nhỏ này, đến khi nghe mấy câu ấy lại càng vui vẻ nói với Triết Biệt "Lúc người về thì đưa luôn đứa nhỏ này tới chỗ ta", rồi suất lãnh đội ngũ, theo đường cũ quay về. Mấy tên quân sĩ tùy tùng khiêng xác con ngựa quý mồm trắng vắt lên lưng hai con ngựa, chở đi sau cùng.

Triết Biệt lúc sắp chết lại được sống, lại tìm được minh chúa, vô cùng vui vẻ, nằm dài ra nghỉ ngơi chờ Lý Bình từ chợ trở về, kể lại mọi chuyện. Lý Bình thấy trán con có vết roi rướm máu vô cùng đau lòng, nhưng khi nghe Triết Biệt nói con mình cương cường nghĩa hiệp, liền nói "Con ngoan lắm, làm người phải như thế ". Nghĩ nếu con mình suốt đời chẵn dê trên đồng cỏ thì làm sao trả thù cho cha, chẳng bằng tới quân đội rèn luyện thêm, tìm cơ hội tiến thân, lúc ấy hai mẹ con liền theo Triết Biệt về quân doanh của Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân sai Triết Biệt giữ một chức Thập phu trưởng dưới trướng con thứ ba là Oa Khoát Đài. Triết Biệt yết kiến tam vương tử xong lại tới bái tạ Bác Nhĩ Truật. Hai người rất kính phục nhau, kết thành bạn thân.

Triết Biệt nhớ ơn Quách Tĩnh, đối Xử với hai mẹ con họ rất chu đáo, đã định khi nào Quách Tĩnh hơi lớn sẽ đem hết võ công tiền pháp của mình truyền thụ cho nó .

Hôm ấy Quách Tĩnh đang đánh đáo với mấy đứa trẻ Mông Cổ, chợt thấy từ xa có hai kỵ binh Mông Cổ phóng ngựa phi mau tới, rõ ràng là có tin gấp bẩm báo với Đại hãn. Hai người bước vào trướng của Thiết Mộc Chân không bao lâu, đã có tiếng tù và rúc vang, binh sĩ các nơi phóng ngựa rầm rập đổ về .

Thiết Mộc Chân huấn luyện quân sĩ, kỷ luật nghiêm khắc, quân pháp như sơn. Mười người lính Mông Cổ phiên chế thành một tiểu đội do một viên Thập

phu trưởng suất lĩnh, mười Thập phu do một Bách phu trưởng suất lĩnh, mười Bách phu do một viên Thiên phu trưởng suất lĩnh, mười Thiên phu do một viên Vạn phu trưởng suất lĩnh. Thiết Mộc Chân ban ra một mệnh lệnh thì mấy vạn người như tâm ý điều khiển cánh tay, cánh tay điều khiển ngón tay, chỉ như một người.

Quách Tĩnh và đám trẻ con đứng xem nghe tù và rúc hết hồi thứ nhất, quân sĩ các doanh đều đã cầm binh khí lên ngựa. Lúc tù và rúc hồi thứ hai, bốn phía đã vang lên tiếng vó ngựa, người đông như kiến. Lúc tù và rúc hết hồi thứ ba thì cánh đồng cỏ lớn trước viên môn đã dày đặc một đám năm vạn người ngựa sắp hàng chỉnh tề, ngoài tiếng ngựa thở khinh khịt không hề có tiếng thì thảo trò chuyện.

Thiết Mộc Chân có ba con xúm quanh bước ra cửa viên môn, cao giọng nói lớn "Chúng ta đã đánh bại rất nhiều kẻ địch, nước Đại Kim cũng biết. Bây giờ quốc vương Đại Kim sai Tam vương tử và Lục vương tử tới đây phong quan chức cho Đại hãn của các người ?".

Quân Mông Cổ vung đao đi ngựa lên đông thanh reo hò. Lúc ấy người Kim cai trị phía bắc Trung Quốc, binh lực hùng cường, oai thế vang tới tận miền xa, người Mông Cổ chỉ là một bộ lạc nhỏ trên vùng thảo nguyên sa mạc, nên Thiết Mộc Chân coi việc được Đại Kim phong quan chức là điều rất vinh dự.

Thiết Mộc Chân ra lệnh, đại vương tử Truật Xích dẫn đầu một vạn người ngựa đi trước đón tiếp, bốn vạn người ngựa còn lại dàn ra trên thảo nguyên. Lúc bấy giờ vua Chương tông Hoàn Nhan Cảnh đang trị vì nước Kim, biết rõ các bộ lạc Vương Hãn, Thiết Mộc Chân ở sa mạc phía bắc rất cường thịnh, sợ sẽ trở thành mối lo ở phía bắc bên phái Tam vương tử Vinh vương Hoàn Nhan Hồng Hy, Lục vương tử Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt tới phong cho quan chức, một là để ràng buộc, hai ả để thăm dò hư thực của các bộ lạc này, hoặc dùng sức mạnh trấn áp, hoặc dùng mưu kế mua chuộc, tùy cơ hành sự Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt là người từng đi sứ tới Lâm An, bị Khuru Xử Cơ đánh bị thương ở thôn Ngưu Gia, gặp Giang Nam thất quái ở Gia Hưng.

Quách Tĩnh và đám trẻ con đứng xa xem nhiệt náo, qua một hồi lâu chợt thấy phía xa bụi bay mù mịt, Ngột Xích đã đưa Hoàn Nhan Hồng Hy, Hoàn Nhan Hồng Liệt về tới.

Anh em Hoàn Nhan dẫn một vạn tinh binh, người nào cũng áo gấm giáp sắt, đội bên trái cầm trường mâu, đội bên phải cầm lang nha bổng, cưỡi ngựa lớn chân cao, tiếng giáp Khuê lạnh canh vang xa suốt một dặm. Đến khi tới gần, càng thấy rõ áo gấm rực rỡ, giáp trụ sáng choang, đao thương chớp ánh mặt trời, quân dung cực kỳ hùng tráng. Anh em Hoàn Nhan Hồng Hy s ống ngựa cùng đi, Thiết Mộc Chân và các con cùng chur tướng đón tiếp bên đường.

Hoàn Nhan Hồng Hy nhìn thấy khá nhiều trẻ con Mông Cổ đứng xa xa bèn nhướn cặp mắt hí nhìn chăm chăm rồi hô hô cười lớn, đưa tay vào bọc móc ra một nắm vàng bạc vụn ném mạnh vào đám trẻ, cười nói "Thưởng cho các người đây ?". y ném vàng bạc ra xa xa, nghĩ ra bọn trẻ con nhất định sẽ reo hò tranh nhau nhặt lấy, lúc ấy sẽ tỏ rõ được khí phái hào hoa của mình, lại có thể làm một trò cười. Nhưng điều người Mông Cổ coi trọng nhất là lễ phép giữa chủ khách với nhau, cử chỉ ấy của y dĩ nhiên là mười phần khinh bạc, cũng rất bất kính. Quan tướng binh sĩ người Mông Cổ đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Đám trẻ con kia đều là con em quân sĩ Mông Cổ tuy còn nhỏ nhưng đứa nào cũng tự tôn, không buồn ngó tới số vàng bạc ném dưới đất. Hoàn Nhan Hồng Hy vô cùng cụt hứng, lại ném mạnh ra một nắm tiền vàng nữa, kêu lên "Giành nhau đi chứ, con mẹ chúng mày ?". Người Mông Cổ nghe thấy, ai cũng tức giận biến sắc. Lúc ấy người Mông Cổ còn chưa có chữ viết, phong tục chất phác, nhưng rất trọng tín nghĩa lễ tiết, nhất là rất trọng khách. Người Mông Cổ trước nay không nói những lời nhơ bẩn, cho dù đối với bọn giặc cướp thâm thù, hoặc lúc vui vẻ đùa giỡn cũng không chửi mắng. Khách bước vào lều Mông Cổ thì bất luận là quen hay không nhất định cũng được chủ nhân khoản đãi, nhưng khách cũng quyết không được có chút nào tỏ ra khinh mạn chủ nhân, nếu không giữ lễ chủ khách là tội lỗi không gì lớn bằng. Hoàn Nhan Hồng Hy nói tiếng Nữ Chân, tướng sĩ Mông Cổ không rõ ý tứ, nhưng theo thần thái cử chỉ của y, ai cũng biết là mắng chửi bọn trẻ con.

Quách Tĩnh lúc bình thời thường nghe mẹ kể chuyện người Kim tàn ngược, gian dân cướp bóc, tàn hại bách tính Trung Quốc ra sao, câu kết với Hán gian hại chết danh tướng Nhạc Phi của Trung Quốc ra sao, tấm lòng ngâý thơ đã sớm thù hận người Kim, lúc ấy thấy gã vương tử nước Kim kia vô lễ như thế bèn nhặt mấy đồng tiền vàng dưới đất chạy tới gần ném mạnh vào mặt Hoàn Nhan Hồng Hy, kêu lên "Ai thêm tiền của người !". Hoàn Nhan Hồng Hy nghiêng đầu tránh, nhưng rốt lại vẫn bị trúng một cái vào trán, tuy Quách Tĩnh nhỏ yếu, không đau đớn gì, nhưng rốt lại cũng mất mặt trước mấy vạn con người. Người Mông Cổ từ Thiết Mộc Chân trở xuống ai cũng thâm thích thú.

Hoàn Nhan Hồng Hy cả giận, quát lớn "Thằng tiểu tử ngươi muốn chết !". Y lúc ở Trung Quốc hơi có chuyện không vừa ý là nhắc tay giết người, đâu có ai dám khinh thường nhục mạ y thế này, lúc ấy lửa giận bốc lên, giật lấy một ngọn trường mâu trong tay thị vệ bên cạnh dùng sức phóng vào giữa ngực Quách Tĩnh.

Hoàn Nhan Hồng Hy biết không hay, vội kêu "Tam ca dừng tay ! , nhưng ngọn trường mâu kia đã bay ra, mắt thấy Quách Tĩnh nhất định phải chết dưới mâu, đột nhiên trong đội quân Mông Cổ bên trái có một mũi tên bắn ra, mau như sao băng, keng một tiếng bắn trúng đầu ngọn mâu. Mũi tên ấy kinh lực rất mạnh, tuy tên nhẹ mâu nặng nhưng cũng hất mũi mâu qua một bên, tên và mâu cùng rơi xuống đất. Quách Tĩnh vội vàng bỏ chạy. Quân Mông Cổ đồng thanh hò reo

cổ vũ, thanh âm vang dội cả thảo nguyên. Người bắn mũi tên ấy chính là Triết Biệt.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói "Tam ca, kệ nó ? . Hoàn Nhan Hồng Hy thấy thanh thế quân Mông Cổ cũng thâm sợ sệt, hung dữ trừng mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, lại hạ giọng chửi một câu "Đồ con hoang".

Lúc ấy Thiết Mộc Chân và các con bước lên tiếp đón, đưa hai vị vương tử nước Kim vào trướng, đem rượu sữa ngựa, thịt dê ngựa bỏ lên khoản đãi. Đồi bên đều có thông dịch để phiên dịch tiếng Nữ Chân và tiếng Mông Cổ. Hoàn Nhan Hồng Hy tuyên đọc sắc lệnh của vua Kim, sắc phong Thiết Mộc Chân làm Bắc cương Chiêu thảo sứ của nước Kim, con cháu nối đời tập tước vĩnh viễn làm phiên thân ở phía bắc nước Kim. Thiết Mộc Chân quỳ xuống tạ ơn, nhận lãnh sắc thư và vàng lụa của vua Kim.

Đêm ấy, người Mông Cổ mở tiệc lớn khoản đãi sứ thần thượng quốc. đến lúc ngà ngà say, Hoàn Nhan Hồng Liệt nói "Ngày mai anh em tôi sắc phong cho Vương Hãn, mời Chiêu thảo sứ cùng đi Thiết Mộc Chân nghe thế cả mừng, luôn miệng đáp ứng.

Vương Hãn là người đứng đầu các bộ lạc trên thảo nguyên, quân đông tiền nhiều, đối xử với người khác rộng rãi, rất được tù trưởng quý nhân các bộ tộc yêu thích. Vương Hãn trước kia từng kết nghĩa anh em với cha Thiết Mộc Chân, Về sau cha Thiết Mộc Chân bị kẻ thù hạ độc giết chết, Thiết Mộc Chân lưu lạc không nơi nương tựa, bèn nhận Vương Hãn làm nghĩa phụ, theo về với y. Thiết Mộc Chân lấy vợ không bao lâu, vợ lại bị người Miệt Nhĩ t bắt đi, toàn nhờ Vương Hãn và nghĩa đệ Trát Mộc Hợp của Thiết Mộc Chân cùng ra quân đánh bại người Miệt Nhĩ t mới đưa được vợ y về .

Vì vậy Thiết Mộc Chân nghe nói nghĩa phụ là Vương Hãn cũng được sắc phong, vô cùng cao hứng, hỏi "Nước Kim còn sắc phong cho ai nữa ?". Hoàn Nhan Hồng Hy nói "Hết rồi". Hoàn Nhan Hồng Liệt thêm một câu "Phương Bắc chỉ có Đại hãn và Vương Hãn hai vị là chân anh hùng chân hào kiệt, còn người khác thì không đáng nói tới Thiết Mộc Chân nói "ở chỗ chúng tôi còn có một người, có lẽ hai vị vương gia chưa nghe nói tới". Hoàn Nhan Hồng Liệt hỏi "Ai thế ? Ai thế?" Thiết Mộc Chân nói "Chính là nghĩa đệ của tiểu tướng tên Trát Mộc Hợp. Y là người nhân nghĩa, giỏi dùng binh, tiểu tướng xin Tam vương gia, Lục vương gia cũng phong cho y một chức quan".

Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp là bạn bè chơi nhau từ thuở còn để chỏm, lúc hai người kết nghĩa anh em Thiết Mộc Chân chỉ mới mười một tuổi Người Mông Cổ gọi anh em kết nghĩa là Kết an đáp, an đáp tức nghĩa huynh, nghĩa đệ. Tục người Mông Cổ thì lúc kết an đáp phải tặng quà cho nhau. Lúc ấy Trát Mộc Hợp tặng Thiết Mộc Chân một viên đạn đá, Thiết Mộc Chân tặng Trát Mộc Hợp

một viên đạn đồng. Đạn là vật người Mông Cổ dùng để ném thỏ, trẻ con thường dùng để ném chơi. Hai người kết nghĩa rồi thì ra sông Cán Nạn đóng băng ném đạn nô đùa. Mùa xuân năm sau, hai người dùng cung gỗ nhỏ bắn tên, Trát Mộc Hợp tặng Thiết Mộc Chân một mũi tên hiệu mà y dùng hai chiếc sừng bò nhỏ khoét lỗ chế thành, Thiết Mộc Chân tặng lại một mũi tên bằng gỗ bách, lại kết bái lần nữa. Khi hai người đã lớn, đều trú ngụ trong bộ tộc của Vương Hãn, vô cùng thân thiết, hàng ngày đua nhau dậy sớm, ai dậy sớm thì dùng chiếc chén ngọc xanh của Vương Hãn uống sữa ngựa. Về sau vợ Thiết Mộc Chân bị bắt, Vương Hãn cùng Trát Mộc Hợp mang quân giúp y cứu về, Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp tặng vàng ngựa cho nhau, kết bái lần thứ ba. Hai người hàng ngày uống rượu chung một chén, tối đến thường đắp chung một chăn. Về sau vì phải tìm nơi có cỏ và nước bèn suất lãnh người và súc vật chia tay nhau, Thiết Mộc Chân oai danh ngày càng lớn, các bộ tộc dưới quyền Trát Mộc Hợp cũng không ngừng tăng lên, hai người tình nghĩa thủy chung vẫn không giảm, còn hơn anh em ruột. Lúc ấy Thiết Mộc Chân nghĩ mình được vinh phong mà nghĩa đệ chưa được nên mới xin phong chức cho y.

Hoàn Nhan Hồng Hy đã ngà ngà say, thuận miệng nói "Mông Cổ đâu có bao nhiêu người, nếu ai cũng được phong chức thì nước Đại Kim ta có thêm bao nhiêu viên quan nữa?". Hoàn Nhan Hồng Liệt liền tiếp đưa mắt ra hiệu cho y, nhưng Hoàn Nhan Hồng Hy không buồn đếm xỉa tới.

Thiết Mộc Chân nghe thấy không vui, nói "Nếu vậy đem chức quan của tiểu tướng phong cho y cũng không sao Hoàn Nhan Hồng Hy vỗ đùi một cái, cao giọng nói "Người coi thường chức quan của Đại Kim à?". Thiết Mộc Chân tròn mắt nhìn lại, đã toan đập bàn đứng dậy nhưng cố nén giận không nói, nhắc chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hoàn Nhan Hồng Liệt vội nói đùa mấy câu, Khuyên can đôi bên.

Sáng sớm hôm sau, Thiết Mộc Chân dắt bốn con, đem năm ngàn người ngựa đưa Hoàn Nhan Hồng Hy, Hoàn Nhan Hồng Liệt tới sắc phong cho Vương Hãn.

Lúc ấy mặt trời vừa mọc lên chỗ thảo nguyên giáp chân trời, Thiết Mộc Chân lên ngựa, năm ngàn người ngựa đã sắp hàng chỉnh tề trên thảo nguyên. Quân tướng nước Kim thì vẫn ngủ mê mệt trong trướng chưa Tỉnh.

Thiết Mộc Chân lúc đầu thấy quân Kim người mạnh ngựa khỏe, binh khí sắc bén, rất có ý kính sợ, đến lúc ấy thấy họ ham mê hưởng lạc, khịt mũi hừ một tiếng, nhìn qua Mộc Hoa Lê hỏi "Người thấy quân Kim thế nào?" Mộc Hoa Lê nói "Một ngàn quân Mông Cổ chúng ta có thể đánh tan năm ngàn người của họ". Thiết Mộc Chân cười nói "Ta cũng nghĩ thế." Chỉ là nghe nói nước Đại Kim có hơn trăm vạn quân, mà chúng ta chỉ có năm vạn". Mộc Hoa Lê nói "Một trăm vạn quân không thể ra trận hết được. Chúng ta chia nhau tới đánh, hôm nay tiêu

diệt mười vạn, ngày mai lại tiêu diệt mười vạn". Thiết Mộc Chân vỗ vỗ vai y, cười nói "Nói tới việc dùng binh thì lời ngươi rất hợp ý ta. Một người nặng hơn trăm cân có thể ăn hết mười con bò béo ngàn cân, chẳng qua không phải ăn trong một ngày thôi". Hai người cùng bật tiếng cười ha hả.

Thiết Mộc Chân cầm cương ngựa đi thông thả, chợt thấy trên ngựa của con thứ tư là Đà Lôi không có người cưỡi, tức giận hỏi "Đà Lôi đâu?". Lúc ấy Đà Lôi mới chín tuổi, tuy còn nhỏ nhưng Thiết Mộc Chân bất kể là dạy con hay luyện binh đều rất nghiêm khắc, người vi phạm quy định quyết không tha thứ. Y cao giọng hỏi, quân tướng người nào cũng nơm nớp lo sợ Đại tướng Bát Nhĩ Hốt là sư phụ của Đà Lôi, thấy Đại hãn trách móc thâm hoảng sợ, nói "Thằng nhỏ này trước nay không dám dậy trể, để tôi đi tìm". Vừa định quay ngựa đi tìm, chợt thấy hai đứa nhỏ nắm tay nhau chạy tới. Một đứa trên đầu đội khăn gấm, chính là con út của Thiết Mộc Chân là Đà Lôi đứa kia là Quách Tĩnh.

Đà Lôi chạy tới trước mặt Thiết Mộc Chân, kêu một tiếng "Gia gia!" Thiết Mộc Chân cao giọng nói "Bây giờ ngươi mới tới à!". Đà Lôi nói "Con vừa cùng Quách huynh đệ kết an đáp ở bờ sông, y tặng con cái này". Nói xong xòe vật cầm trong tay ra, là một cái khăn lau mồ hôi màu hồng thêu hoa, vốn là của Lý Bình thêu cho con trai. Thiết Mộc Chân nghĩ tới việc mình kết nghĩa với Trát Mộc Hợp lúc nhỏ, trong lòng cảm thấy thương mến, trên mặt lập tức hiện vẻ từ hòa, lại thấy hai đứa nhỏ trước ngựa đáng vẻ ngây thơ, liền dịu giọng nói "Thế ngươi tặng y cái gì?". Quách Tĩnh chỉ lên cổ mình nói "Cái này!". Thiết Mộc Chân thấy là cái vòng vàng mà con út mình ngày thường vẫn đeo ở cổ cười khẽ một tiếng, nói "Hai người các ngươi từ nay trở đi phải tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau". Đà Lôi và Quách Tĩnh cùng gật đầu vâng dạ.

Thiết Mộc Chân nói "Lên ngựa cả đi, thằng nhỏ Quách Tĩnh cũng đi luôn với bọn ta?". Đà Lôi và Quách Tĩnh vô cùng vui vẻ, đều cùng lên ngựa.

Lại chờ thêm hơn nửa giờ anh em Hoàn Nhan Hồng Hy mới chải đầu xong, bước ra khỏi trướng, Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy quân Mông Cổ đã xếp hàng chờ từ lâu, vội ra lệnh tập hợp quân sĩ. Hoàn Nhan Hồng Hy thì làm ra vẻ vương tử thượng quốc, rót vài chén rượu uống, ăn điểm tâm xong mới thông thả lên ngựa, lại mất thêm nửa giờ nữa mới tập hợp xong một vạn người ngựa.

Đoàn người đi lên phía bắc, được sáu ngày, Vương Hãn phái con là Tang Côn và nghĩa tử là Trát Mộc Hợp tới nghênh đón. Thiết Mộc Chân nghe báo Trát Mộc Hợp tới vội ra đón. Hai người xuống ngựa ôm chầm lấy nhau, các con của Thiết Mộc Chân cũng đều bước lên bái kiến thúc phụ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhìn Trát Mộc Hợp, thấy y vóc dáng cao gầy, trên mép có một hàng ria thưa màu vàng, hai mắt long lánh có thần, hiện rõ vẻ tinh khôn mạnh mẽ. Tang Côn thì béo phì trắng trẻo, hẳn là lúc bình thời chỉ lo ăn uống chơi bời, không giống người lớn lên trên sa mạc, lại thấy đáng vẻ y ngạo

man, không đếm Xỉa gì tới Thiết Mộc Chân, khác hẳn Trát Mộc Hợp rất thân thiết.

Lại đi thêm một ngày, còn cách chỗ Vương Hãn không xa, chợt hai tên quân tiên tiêu của Thiết Mộc Chân phi mau về , báo "Phía trước có bộ lạc Nãi Man chặn đường, khoảng ba vạn người".

Hoàn Nhan Hồng Hy nghe dịch lại, giật mình hoảng sợ, vội nói "Họ định làm gì ?". Quân tiên tiêu nói "Có vẻ như muốn đánh nhau với chúng ta". Hoàn Nhan Hồng Hy nói "Họ . . . họ . . . đúng là có ba vạn người à ? Chẳng phải là nhiều hơn chúng ta... gấp...gấp ". Thiết Mộc Chân không chờ y nói hết câu, nói với Mộc Hoa Lê "Người đi hỏi xem".

Mộc Hoa Lê mang theo mười tên thân binh phóng ngựa đi, còn đại đội quân mã dừng lại. Qua một lúc, Mộc Hoa Lê trở về bẩm báo "Người Nãi Man nghe nói vương tử nước Đại Kim tới phong quan chức cho Đại hãn cũng muốn được phong. Họ nói nếu không phong thì sẽ bắt hai vị vương tử giam lại, đợi lúc nào nước Đại Kim phong quan chức cho họ mới thả về. Bọn người Nãi Man kia còn nói quan chức của họ phải lớn hơn của Đại hãn Thiết Mộc Chân".

Hoàn Nhan Hồng Hy nghe xong biến sắc nói "Quan chức lại có chuyện bắt phong à ? Như... như thế không phải là muốn làm phản sao ? Tính thế nào đây?" Hoàn Nhan Hồng Hy lập tức ra lệnh cho quân tướng nước Kim bày thành trận thế để đề phòng bất trắc.

Trát Mộc Hợp nhìn Thiết Mộc Chân nói "Ca ca, người Nãi Man thường vẫn cướp súc vật của chúng ta, làm khó chúng ta, hôm nay lại bỏ qua cho họ à ? Không biết hai vị vương tử nước Đại Kim có ra lệnh gì không ?".

Thiết Mộc Chân nhìn địa hình bốn phía, trong lòng đã có chủ ý, bèn nói "Hôm nay phải cho hai vị vương tử của nước Đại Kim được thấy một chút thủ đoạn của anh em ta chứ ", rồi hít một hơi dài quát lớn, giọng cao roi ngựa đánh trên không hai cái vút vút hai tiếng, năm ngàn quân Mông Cổ đột nhiên đồng thanh quát lớn "Ha, ha, ha !". Anh em Hoàn Nhan bất ngờ, bất giác hoảng sợ nhảy dựng lên.

Chỉ thấy phía trước bụi bay mù mịt, quân địch dần dần tới gần, đội tiên tiêu của quân Mông Cổ đã lui về bản trận. Hoàn Nhan Hồng Hy nói "Lục đệ, mau sai bọn nhỏ của chúng ta xông lên đi, chứ đám quân Mông Cổ này vô dụng thôi". Hoàn Nhan Hồng Hy hạ giọng nói "Cứ để họ đánh trận đầu". Hoàn Nhan Hồng Hy lập tức Tỉnh ngộ, gật gật đầu. Quân Mông Cổ đồng thanh quát lớn, nhưng

không di động. Hoàn Nhan Hồng Hy nhường mảy nói "Đám quân Mông Cổ này kêu như bò rống ngựa hí, không biết để làm gì. Cho dù có kêu vang trời dội đất thì chẳng lẽ quân địch lại rút lui sao?"

Bác Nhĩ Hốt suất lĩnh cánh quân bên trái, nói với Đà Lôi "Người theo ta, không được rơi lại phía sau, xem ta giết giặc". Đà Lôi và Quách Tĩnh theo quân sĩ, cũng rướn cổ quát lớn.

Trong khoảnh khắc, trong đám bụi bốc lên quân địch đã xông tới còn cách vài trăm bước, quân Mông Cổ vẫn chỉ quát lớn.

Lúc ấy Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng cảm thấy kỳ lạ, thấy quân Nãi Man ào ào xông tới, chỉ sợ phá vỡ hàng trận, bèn quát "Bắn tên!". Mấy loạt tên của quân Kim bắn ra, nhưng khoảng cách còn xa, chưa tới hàng đầu tiên của quân địch đã rơi lả tả xuống đất. Hoàn Nhan Hồng Hy đã dần dần nhìn thấy rõ quân địch, người nào cũng tướng mạo hung dữ, mím môi mím lợi thúc ngựa xông tới, hoảng sợ tim đập thành thịch, quay nhìn Hoàn Nhan Hồng Liệt nói "Chẳng bằng cứ theo ý họ, phong bừa cho một chức quan là xong. Muốn chức lớn thì phong cho chức lớn, có mất đồng nào đâu!".

Thiết Mộc Chân đột nhiên vùng roi, lại đánh vút vút trên không mấy tiếng, quân Mông Cổ lập tức im bật, chia thành hai cánh. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp mỗi người chỉ huy một cánh phóng như bay lên chiếm hai Khu đất cao. Hai người nằm rạp trên yên phi ngựa, lớn tiếng ra lệnh. Quân Mông Cổ từng đội từng đội chia nhau tản ra, trong chớp mắt đã chiếm hết các Khu đất cao chung quanh, từ trên đánh xuống, tên đã lấp vào cung, mũi tên đã ngấm sẵn vào quân địch nhưng chưa bắn ra.

Chủ tướng quân Nãi Man thấy tình hình bất lợi bèn kéo quân mã đánh lên Khu đất cao. Quân Mông Cổ dựng lá chắn mềm lên, là mấy lớp nệm mềm lông dê chế thành dùng để đỡ tên. Quân cung tiễn núp sau lá chắn phát tên, quân Mông Cổ ở các khu đất cao bên cạnh cũng bắn qua chi viện, đánh vào hai cánh tả hữu của quân địch. Quân Nãi Man phi ngựa khắp nơi, nhất thời lập tức tan vỡ.

Thiết Mộc Chân đứng trên khu đất cao bên trái quan sát chiến trường, thấy quân địch đã rối loạn, liền quát lớn "Giả Lạc Mễ, tấn công vào hậu đội của chúng!".

"Giả Lạc Mễ tay cầm đại đao dẫn một ngàn quân từ trên cao đánh thẳng xuống, cắt đứt đường rút lui của quân địch. Triết Biệt cầm trường mâu, giục ngựa xông lên trước. Y mới về theo Thiết Mộc Chân, quyết ý chém tướng lập công để báo đáp ơn Đại hãn tha chết, cúi người trên lưng ngựa xông thẳng vào trận quân địch.

Hai viên dũng tướng xung đột một trận, hậu quân Nãi Man lập tức đại loạn, tiền quân cũng quân tâm dao động. Viên chủ tướng đang do dự chưa quyết, Trát

Mộc Hợp và Tang Côn đã dẫn quân xông xuống. Quân Nãi Man hai bên đều bị tấn công, đánh nhau không bao lâu lập tức tan vỡ, chủ tướng quay ngựa tháo chạy, quân sĩ cũng nhao nhao theo đường cũ chạy về. "Giả Lạc Mễ kìm quân lại không đuổi theo, cho đại bộ phận quân địch chạy qua, đợi khi còn khoảng hơn hai ngàn người mới quát lớn xông ra, chắn ngang đường lui. Tàn quân Nãi Man rơi vào vòng vây, không còn đường chạy, ai liều mạng ra sức chống cự đều bị giết chết, số còn lại ném cung xuống ngựa, bỏ thương đầu hàng.

Trận ấy giết hơn một ngàn quân địch, bắt sống hơn hai ngàn người. Quân Mông Cổ chỉ bị thương vong hơn một trăm người.

Thiết Mộc Chân hạ lệnh lột áo giáp của quân Nãi Man, chia hơn hai ngàn hàng binh cả người lẫn ngựa làm bốn phần, giao cho anh em Hoàn Nhan một phần, nghĩa phụ Vương Hãn một phần, nghĩa đệ Trát Mộc Hợp một phần, mình lấy một phần. Phàm những quân sĩ Mông Cổ chết trận thì mỗi nhà được cấp năm con ngựa, năm tên tù binh làm nô lệ.

Hoàn Nhan Hồng Hy lúc ấy mới bình tĩnh lại, cao hứng hùng hổ không ngớt lời bình phẩm về trận đánh vừa rồi, cười nói "Lục đệ, họ muốn đòi chức quan thì chúng ta phong cho họ một chức Bại bắc đào mệnh Chiêu thảo sứ là được!" Nói xong ôm bụng cười sằng sặc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp lấy ít thắng nhiều, thắng trận này vô cùng vinh quang, bất giác trong lòng hoảng sợ nghĩ thầm "Hiện nay các bộ tộc ở phương bắc chém giết lẫn nhau nên biên giới phía bắc của ta mới được bình yên vô sự. Nếu Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp thống lĩnh các bộ tộc ở nam bắc sa mạc thì từ nay trở đi nước Đại Kim sẽ không được yên ổn nữa rồi". Lại thấy một vạn quân Kim của mình thủy chung chưa đánh nhau nhưng lúc ngăn chặn đội tiên phong của quân Nãi Man thì trận thế đã có vẻ rối loạn, quân sĩ đều có dáng sợ hãi, có thể nói gươm giáo chưa chạm nhau nhưng thắng bại đã thấy rõ, người Mông Cổ hùng mạnh như thế, quả thật là mối lo ở sa mạc. Đang suy nghĩ chợt phía trước bụi bay mù mịt, lại có một đội quân mã kéo tới.

---- Hết hồi thứ ba ----